

Rolnummer 5314
Arrest nr. 18/2013 van 21 februari 2013

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de artikelen 174/1 en 313 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals gewijzigd bij de artikelen 28 en 33 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen, en, bijkomstig, van de artikelen 25 tot 38 van dezelfde wet, ingesteld door Guy Kleynen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit rechter J.-P. Snappe, waarnemend voorzitter, voorzitter M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, A. Alen, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van rechter J.-P. Snappe,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 17 februari 2012 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 20 februari 2012, heeft Guy Kleynen, wonende te 1150 Brussel, Albatroslaan 17, een beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 174/1 en 313 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals gewijzigd bij de artikelen 28 en 33 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen, en, bijkomstig, van de artikelen 25 tot 38 van dezelfde wet (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 30 december 2011, vierde editie).

De vordering tot schorsing van de voornoemde artikelen 174/1 en 313, ingesteld door dezelfde verzoekende partij, is verworpen bij het arrest nr. 56/2012 van 19 april 2012, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 14 augustus 2012.

De Ministerraad heeft een memorie ingediend, de verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 30 oktober 2012 :

- zijn verschenen :
- . de verzoekende partij, in eigen persoon;
- . B. Druart, auditeur-generaal van Financiën, en L. Becquart, inspecteur van Financiën, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J. Spreutels en A. Alen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde partijen gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

A.1.1. De verzoekende partij vordert de vernietiging van de artikelen 25 tot 38 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen, in zoverre zij niet zouden zijn gewijzigd bij een wet die de ongrondwettigheid waarmee zij zouden zijn aangetast, zou doen verdwijnen. Zij vordert in elk geval de vernietiging van de artikelen 28 en 33 van diezelfde wet, waarbij de artikelen 174/1 en 313 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : WIB 1992) respectievelijk worden ingevoegd en gewijzigd.

A.1.2. De Ministerraad merkt op dat alleen de artikelen 27 (vijfde en zevende middel), 28 (eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zevende en achtste middel), 29 (vijfde en zevende middel), 33 (eerste, tweede en negende middel), 37 (zesde middel) en 38 (vierde middel) worden bestreden. Hieruit vloeit voort dat de artikelen 25, 26, 30 tot 32 en 34 tot 36 niet worden bestreden.

A.1.3. De Ministerraad wijst overigens erop dat de bestreden wet het voorwerp moet uitmaken van, enerzijds, een corrigerende wet, waarbij de bij het nieuwe artikel 174/1 van het WIB 1992 aan de Nationale Bank van België toegekende opdracht niet door haar kan worden uitgevoerd, en, anderzijds, uitvoeringsmaatregelen.

A.1.4. De verzoekende partij verwijst naar verschillende passages in haar verzoekschrift om aan te geven dat dat laatste betrekking heeft op alle artikelen 25 tot 38 van de bestreden wet; de bepalingen die, volgens de Ministerraad, niet zouden worden bestreden, zijn *accessoria* van de bepalingen die uitdrukkelijk worden beoogd in de middelen en die, indien die laatste werden vernietigd, zouden leiden tot de vernietiging van die accessoire bepalingen. De termijn van zes maanden om een beroep tot vernietiging in te stellen, is niet verstreken, zodat zij overigens nog zouden kunnen worden bestreden.

Zij wijst erop dat haar verzoekschrift in hoofdzaak strekt tot de vernietiging van de bijkomende heffing ingevoerd bij artikel 28 van de wet van 28 december 2011, van de verhoging van het tarief van de roerende voorheffing en, daarmee verband houdend, van de aanslagvoeten van de personenbelasting op de roerende inkomsten, bepaald bij de artikelen 27 en 29 van de wet van 28 december 2011, en van de wijziging aangebracht in artikel 313 van het WIB 1992 bij artikel 33 van de wet van 28 december 2011 in verband met de verplichting om bepaalde roerende inkomsten aan te geven. De middelen hebben tot doel, naar gelang van het geval, die vernietigingen volledig of gedeeltelijk te verkrijgen, met dien verstande dat het ingewikkelde karakter van de bestreden bepalingen het de verzoeker niet mogelijk maakt de oplossingen te voorzien die het Hof zou kunnen kiezen, zodat hij niet anders kan dan de vernietiging te vorderen van de artikelen 25 tot 38. Ten slotte vervalt het voorbehoud dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift had gemaakt en volgens hetwelk zij had kunnen afzien van bepaalde van haar middelen indien de bestreden wet zou worden gecorrigeerd, vermits de Ministerraad in zijn memorie slechts beperkte correcties overweegt.

A.1.5. In zijn memorie van wederantwoord gedraagt de Ministerraad zich, ten aanzien van de omvang van het beroep, naar het oordeel van het Hof.

A.1.6. De Ministerraad wijst overigens erop dat de bepaling van de corrigerende wet waarnaar in A.1.3 wordt verwezen, artikel 145 van de programmawet van 29 maart 2012 (*Belgisch Staatsblad* van 6 april 2012) is, dat het bestreden artikel 174/1 wijzigt.

Hij voegt eraan toe dat dat artikel 174/1 opnieuw is gewijzigd bij artikel 86 van de programmawet van 22 juni 2012 (*Belgisch Staatsblad* van 28 juni 2012).

Ten aanzien van het belang

A.2.1. De verzoeker wijst erop dat de bestreden bepalingen, die de tarieven van de roerende voorheffing wijzigen en een bijkomende heffing van 4 pct. op bepaalde inkomsten boven de 20 020 euro invoeren, tegelijkertijd voor de inkomsten die niet aan die heffing zijn onderworpen, het bevrijdende karakter opheffen dat de roerende voorheffing sinds 1984 had, alsook de waarborg van het fiscaal bankgeheim die die inkomsten genoten, met het risico dat een onvolledig en discriminerend vermogenskadaster wordt opgemaakt en daardoor het privéleven wordt aangetast.

Hij meent te doen blijken van het vereiste belang bij het vorderen van de vernietiging van de bepalingen door aan te voeren dat hij (in onverdeeldheid met zijn echtgenote en zijn kinderen) houder is van een portefeuille van effecten van een Belgische bank.

A.2.2. De Ministerraad wijst erop dat de verzoeker niet aangeeft in welke mate de roerende inkomsten waarvan hij gewag maakt om zijn belang te verantwoorden al dan niet worden beoogd door artikel 174/1 van het WIB 1992, noch in welke mate, rekening houdend met artikel 127 van hetzelfde Wetboek, het gaat om zijn inkomsten of om inkomsten die toebehoren aan zijn echtgenote. In zijn memorie van wederantwoord stelt hij vast dat de kwestie is beslecht bij het arrest nr. 56/2012 van 19 april 2012.

A.2.3. De verzoeker antwoordt dat hij een attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de inkomsten uit de portefeuille zijn onderworpen aan een roerende voorheffing van 21 pct. en van 25 pct. en hij voegt eraan toe dat het precies de dividenden belast tegen 25 pct. en die belast tegen 21 pct., doch waarvan het bedrag lager is dan de bij de wet vastgestelde drempel, zijn die voor problemen zorgen, vermits zij, vrijgesteld van de bijkomende heffing, automatisch worden meegedeeld aan het « centraal aanspreekpunt ». De mate waarin de in het geding zijnde inkomsten toebehoren aan de verzoeker of aan zijn echtgenote heeft overigens geen gevolgen voor de ontvankelijkheid van het beroep, vermits, voor een gezin, de bij de wet vastgestelde drempel waaronder het bedrag van de inkomsten aan het « centraal aanspreekpunt » wordt meegedeeld, wordt verdubbeld.

Hij wijst daarenboven erop dat zijn echtgenote, ere-directeur-generaal bij de FOD Buitenlandse Zaken en ere-voorzitster van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding, om deontologische redenen heeft verkozen zich niet aan te sluiten bij het beroep.

Ten aanzien van de middelen

A.3. De verzoekende partij voert negen vernietigingsmiddelen aan, waarbij de eerste twee ook schorsingsmiddelen zijn. Een tiende middel heeft alleen betrekking op de schorsing.

Eerste middel

A.4.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, in zoverre de artikelen 174/1 en 313 van het WIB 1992, respectievelijk ingevoegd en gewijzigd bij de artikelen 28 en 33 van de bestreden wet, de verplichting inhouden om, enerzijds, aan de belastingadministratie, via het « centraal aanspreekpunt » dat door de Nationale Bank van België wordt ingericht, de identiteit mee te delen van alle verkrijgers van de dividenden en interesten die niet zijn onderworpen aan de bijkomende heffing van 4 pct. (met uitzondering van de inkomsten uit « bevoorrechte » staatsbons uitgegeven tussen 24 november 2011 en 2 december 2011, bedoeld in artikel 534 van het WIB 1992) en, anderzijds, die inkomsten te vermelden in de aangifte in de personenbelasting. Die heffing is evenwel niet verschuldigd door de meeste belastingplichtigen, wier in het geding zijnde inkomsten minder bedragen dan 20 020 euro, noch door diegenen die dividenden innen van aandelen die zijn uitgegeven vóór 1994 en geen fiscale voordelen genieten, die zijn onderworpen aan een roerende voorheffing van 25 pct. die is bedoeld in artikel 171, 3°, van het WIB 1992 en die een definitieve belasting is. Die twee categorieën van belastingplichtigen worden aldus gediscrimineerd, terwijl de belastingadministratie had kunnen nagaan of de inkomstengrens van 20 020 euro (waarboven de heffing verschuldigd is) al dan niet is bereikt, niet door het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing in het geding te brengen, maar door de inhouding van de bijkomende heffing door de deposito-instelling voor waardepapieren (en niet door de schuldenaar van de roerende voorheffing) op de inkomsten boven de drempel van 20 020 euro verplicht (en niet optioneel zoals te dezen) te maken, en door die verplichting te combineren met die om in de personenbelasting de eventuele inkomsten aan te geven die aan de inhouding aan de bron van de bijkomende heffing hadden moeten worden onderworpen, maar daaraan niet zouden zijn onderworpen, zoals dat in de praktijk gebeurt voor het niet-vrijgestelde deel van de interesten van de spaardeposito's.

Die maatregel is niet evenredig, vermits hij het fundamentele beginsel van het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing in het geding brengt, vooral de minst vermogende schuldenaars treft, ertoe strekt de nauwkeurige inning te verzekeren van een geringe belasting die slechts betrekking heeft op een deel dat omgekeerd evenredig is met het totaal van de inkomsten van een beperkt aantal belastingplichtigen, zware administratieve verplichtingen oplegt aan de schuldenaars van de roerende voorheffing en de belastingplichtige ertoe zal aanzetten zich te wenden tot beleggingen die zijn anonimiteit waarborgen.

A.4.2. De Ministerraad wijst erop dat de roerende voorheffing eerder verschillende regels heeft gevolgd voor de personenbelasting (waarvoor de per schuldenaar van de roerende voorheffing geglobaliseerde gegevens en de per belastingplichtige geïndividualiseerde gegevens niet aan elkaar konden worden gekoppeld), voor de vennootschapsbelasting en de rechtspersonenbelasting (waarvan de belastbare grondslag roerende inkomsten omvat die niet zijn opgenomen in die van de personenbelasting) en voor de belasting van de niet-inwoners (die alleen de Belgische inkomsten treft).

Het in het geding brengen van het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing, bekritiseerd door de verzoekende partij, is verbonden met, enerzijds, de bedragen die zijn geregulariseerd door de mechanismen van de eenmalige bevrijdende aangifte en van de «regularisatie *bis*» die tekortkomingen in dat stelsel van de roerende voorheffing aan het licht hebben gebracht en, anderzijds, de automatisering van de belastingadministratie die het die laatste voortaan mogelijk maakt gerichte controles uit te voeren. Bovendien hebben de budgettaire redenen die de wetgever ertoe hebben gebracht het tarief van de voorheffing te verhogen, hem ook ertoe aangezet de controlemiddelen te versterken.

A.4.3. De Ministerraad ontkent dat de belastingplichtigen enig recht op anonimiteit genieten : het betrof niet meer dan een fiscale anomalie die voortvloeide uit het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing en een door omstandigheden veroorzaakte en buitensporige afwijking van de verplichting om de inkomsten aan te geven en de verkrijgers te identificeren.

A.4.4. Hij voert aan dat de verplichting ten aanzien van de belastingplichtige om zijn roerende inkomsten aan te geven, opnieuw ingevoerd na in 1984 te zijn afgeschaft, is gekoppeld aan de verhoging van de belastingtarieven van sommige daarvan en aan de wil om de inning van die nieuwe opbrengsten te verzekeren; de bijkomende heffing maakt het van haar kant mogelijk een zekere progressiviteit van de personenbelasting in te voeren voor bepaalde hoge inkomsten. De belastingplichtige kan weigeren om die inkomsten aan te geven en de anonimiteit ervan aldus waarborgen wanneer hij aanvaardt de heffing te ondergaan door middel van de inhouding aan de bron, waardoor de elementen ervan niet moeten worden meegedeeld aan het «centraal aanspreekpunt» en de belastingplichtige psychologisch kan worden gerustgesteld.

Die anonimiteit is beperkt tot de roerende inkomsten die de bijkomende heffing hebben ondergaan. Indien die verkrijgers dividenden of interesten innen die tegen 25 pct. zijn belast, zal de informatie betreffende die inkomsten worden meegedeeld aan het «centraal aanspreekpunt» en zullen zij die in de personenbelasting moeten aangeven. Hieraan moet worden toegevoegd dat met die tegen 25 pct. belaste roerende inkomsten rekening zal moeten worden gehouden om te bepalen of de grens van 13 675 euro (bedrag geïndexeerd op 20 020 euro) al dan niet is bereikt. Het voordeel van de anonimiteit dat aldus aan sommige belastingplichtigen wordt toegekend, kan worden verantwoord door de fiscale last die zij dragen en dat voordeel is niet onevenredig. De gegrondheid van die maatregelen zal moeten worden beoordeeld wanneer men na meerdere aanslagjaren daarvan de balans zal opmaken.

A.4.5. De verzoekende partij antwoordt dat zij het principe van de verhoging van de aanslagvoeten of het in het geding brengen van het beginsel van het bankgeheim of van het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing niet als dusdanig betwist, maar wel het stuntelige karakter van de wet die daarin op heimelijke en discriminerende wijze voorziet. De verantwoording die de Ministerraad geeft, is objectief noch redelijk en die in verband met het automatiseren van de belastingadministraties vindt geen enkele steun in de parlementaire voorbereiding.

Zij onderstreept daarnaast de berovende en onvoorzienbare gevolgen van de nieuwe wet, die ook van toepassing is op het evenredig deel van interesten dat de koper van vastrentende effecten in 2011 aan de verkoper heeft betaald. Zoals wordt aangegeven in het vierde middel bestraffen die bepalingen, die in werking treden op 1 januari 2012, op onvoorzienbare wijze de kopers van in 2011 verworven vastrentende effecten, en hebben zij een ontradende werking voor de toekomst.

A.4.6. De verzoekende partij betwist niet dat de roerende voorheffing nooit bevrijdend is geweest voor de belastingplichtigen die aan de vennootschapsbelasting zijn onderworpen, maar zij is wel een definitieve belasting voor diegenen die aan de rechtspersonenbelasting zijn onderworpen. In verband met het «recht op de anonimiteit» houdt zij vol dat de banken inlichtingen betreffende de roerende inkomsten van hun cliënten nooit hebben mogen meedelen aan de belastingadministratie en dat het wel degelijk discriminerend is de belastingplichtigen die de hoogste roerende inkomsten genieten, vrij te stellen van de verplichting om al hun roerende inkomsten te vermelden in hun aangifte in de personenbelasting. Wat het fiscaal bankgeheim betreft, bestaat dat laatste wel degelijk, vermits artikel 318 van het WIB 1992, dat niet is gewijzigd, de belastingadministratie verbiedt om inlichtingen op te vragen aan de banken en vermits daarvan wordt afgeweken wanneer er aanwijzingen van belastingontduiking bestaan. Het is uitgehold door de bestreden wet, terwijl het de belangen van de nationale economie moest beschermen door een kapitaalvlucht te voorkomen. Ook hier wordt niet beweerd dat het bankgeheim een absoluut recht zou zijn, maar de aangebrachte afwijkingen daarvan moeten het voorwerp uitmaken van een debat en mogen niet discriminerend zijn. Hetzelfde geldt voor de aantasting van het privéleven.

De verzoekende partij is ook van mening dat dankzij het bankgeheim en het bevrijdende karakter van de voorheffing de repatriëring van kapitaal is bevorderd bij de operaties van fiscale amnestie. De argumentatie van de Ministerraad maakt het niet mogelijk aan te tonen dat de verzoeker zich op onwaarheden zou baseren, noch hoe het verschil in behandeling tussen de kleine spaarders en de meest vermogende spaarders die de anonimiteit blijven genieten, verantwoord zou zijn.

A.4.7. Volgens de verzoekende partij verantwoordt het budgettaire argument dat de Ministerraad overal in zijn memorie aanvoert, niet dat belastingen worden gevestigd die onder de belastingplichtigen verschillen in behandeling invoeren die niet kunnen worden verantwoord en die, gelet op het geringe karakter van de bijkomende heffing, onevenredige gevolgen hebben in het licht van de aantasting van het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing of van de anonimiteit van de roerende inkomsten. Evenzo kan het argument dat is afgeleid uit de automatisering van de belastingadministraties niet verantwoord worden dat de aangeklaagde aangifteplicht niet van toepassing is op een hele reeks van inkomsten, waaronder de inkomsten die zijn onderworpen aan de bijkomende heffing, de inkomsten uit staatsbons uitgegeven van 24 november 2011 tot 2 december 2011, de inkomsten uit spaardeposito's in Belgische banken, de inkomsten uit verzekeringsdeposito's van tak 21 en van tak 23 of uit bepaalde kapitalisatie-beveks.

A.4.8. De verzoekende partij is ook van mening dat de Ministerraad niet kan worden gevolgd wanneer hij verklaart dat, om de mededeling aan het centraal aanspreekpunt te vermijden, het volstaat de inhouding aan de bron van de heffing te aanvaarden : het is immers onmogelijk de heffing op de tegen 25 pct. belaste dividenden in te houden en die heffing is bovendien alleen verschuldigd op de inkomsten waarvan het bedrag hoger ligt dan de bij de wet vastgestelde drempel. Het standpunt van de Ministerraad komt erop neer het recht op het bankgeheim te gelde te maken, hetgeen in strijd is met de openbare orde.

A.4.9. In zijn memorie van wederantwoord is de Ministerraad van mening dat de beschouwingen die, in de memorie van de verzoekende partij, lijken op een politiek discours, elke ernstige juridische tegenspraak beletten en hij wenst niet deel te nemen aan steriele polemieken.

A.4.10. Voor het overige repliceert hij, in verband met de budgettaire noden van de Staat, dat de verhoging van sommige tarieven die van toepassing zijn op bepaalde roerende inkomsten, beantwoordt aan die noden en een geheel vormt met de versterking van de controlemaatregelen die moeten waarborgen dat aan die budgettaire noden wordt tegemoetgekomen : die maatregelen maken het mogelijk de correcte inning van de personenbelasting op de roerende inkomsten te controleren en na te gaan of de bij de wet vastgestelde drempel voor de inning van de bijkomende heffing al dan niet is bereikt.

A.4.11. Ten aanzien van het recht op de anonimiteit dat de verzoekende partij aanvoert, stelt de Ministerraad vast dat die partij de budgettaire noden van de Staat niet betwist en is hij van mening dat, indien de bijkomende heffing wordt betaald, de anonimiteit om psychologische redenen moet kunnen worden behouden; indien dat niet het geval is, moet de anonimiteit kunnen worden opgeheven om te kunnen nagaan of de heffing al dan niet verschuldigd is.

Tweede middel

A.5.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 22 en 172 van de Grondwet, van artikel 318 van het WIB 1992, alsook van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre de artikelen 174/1 en 313 van het WIB 1992 een discriminatie invoeren ten opzichte van de belastingplichtigen die niet aan de bijkomende heffing van 4 pct. zijn onderworpen omdat zij de drempel van 20 020 euro voor de in het geding zijnde inkomsten niet bereiken of omdat zij dividenden ontvangen die aan de roerende voorheffing van 25 pct. zijn onderworpen : zij verliezen het fiscaal bankgeheim dat bij artikel 318 van het WIB 1992 is gewaarborgd en lopen het gevaar dat hun privéleven wordt aangetast en dat een onvolledig vermogenskadaster wordt opgemaakt.

Door de roerende voorheffing in 1984 op te trekken van 20 tot 25 pct. en door die bevrijdend te maken in het belang van de nationale economie, had de wetgever de anonimiteit gewaarborgd aan de verkrijgers van de in het geding zijnde inkomsten. Zelfs vóór 1984 was de schuldenaar van de roerende voorheffing niet ertoe gehouden aan de belastingadministratie de identiteit van die verkrijgers mee te delen en artikel 318 van het WIB 1992 verbiedt haar dergelijke gegevens te verzamelen. De bestreden bepalingen hollen die bepaling uit

voor de belastingplichtigen die niet aan de bijkomende heffing zijn onderworpen en die bovendien een aantasting van het privéleven ondergaan die niet « nodig is in het belang van het economisch welzijn van het land » in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en die integendeel de economie schaadt, vermits reeds een kapitaalvlucht is vastgesteld.

Bovendien verbieden de bestreden bepalingen, wat de voorstanders van de maatregel ook mogen beweren, geenszins dat een vermogenskadaster wordt opgemaakt op basis van de gegevens die zijn meegedeeld aan het « centraal aanspreekpunt » van de Nationale Bank. De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer heeft reeds in 2010 erop gewezen dat de ontmanteling van het fiscaal bankgeheim alleen mogelijk zou zijn mits wordt voorzien in procedurele waarborgen die niet uitsluitend aan het oordeel van de belastingadministratie worden overgelaten. Dat vermogenskadaster zou ten slotte discriminerend zijn, vermits het meer betrekking zou hebben op de belastingplichtigen die niet aan de bijkomende heffing zijn onderworpen of die de meeste aan de roerende voorheffing van 25 pct. onderworpen dividenden ontvangen.

A.5.2. De Ministerraad ontkent het bestaan van een fiscaal bankgeheim, waarbij artikel 318 van het WIB 1992 de belastingadministratie weliswaar verbiedt inzage te hebben in de rekeningen en de boeken van bepaalde financiële instellingen om de belasting van hun cliënten te vestigen, maar ook voorziet in omstandigheden waarin dat verbod wordt opgeheven.

A.5.3. Hij verwerpt ook het argument dat is afgeleid uit een aantasting van het privéleven door erop te wijzen dat, vóór de invoering, in 1984, van de bevrijdende roerende voorheffing, de belastingplichtige zijn inkomsten moest aangeven, terwijl het voormelde artikel 318 reeds bestond.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is geen absolute bepaling en de inmengingen in het privéleven van de burger kunnen worden verantwoord door de noodzaak van een correcte inning van de belastingen en de normale toepassing van de strafrechtelijke bepalingen bedoeld in de artikelen 449 en volgende van het WIB 1992.

A.5.4. De Ministerraad doet gelden dat artikel 318 van het WIB 1992 geen referentienorm is voor de door het Hof uitgevoerde toetsing; het Hof is overigens niet ertoe gemachtigd een rechtstreekse toetsing op basis van artikel 8 van het voormelde Verdrag uit te voeren.

Hij voert aan dat de wijziging van artikel 318 van het WIB 1992 niet wordt overwogen, dat de bestreden maatregelen daaraan geen afbreuk doen en dat de belastingplichtigen niet kunnen worden beschermd door het « fiscaal bankgeheim », daar dat in rechte niet bestaat.

De verplichting om de in het geding zijnde inkomsten aan te geven, vormt geen grotere aantasting van het privéleven dan de verplichting om zijn andere inkomsten aan te geven en de inmengingen van de belastingadministratie worden alleen aanvaard om de juiste inning van de belasting te waarborgen, onder het toezicht van de rechtbanken, met naleving van het beroepsgeheim en overeenkomstig de adviezen van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Het gelijkheidsbeginsel vereist de anonimiteit van de belastingplichtigen niet en het risico dat een « vermogenskadaster » wordt opgemaakt, is een loutere hypothese. De opdrachten van het « centraal aanspreekpunt » zullen niet kunnen dienen om een dergelijk kadaster op te maken en het zal niet in verbinding staan met de operationele belastingadministraties.

A.5.5. De verzoekende partij betwist de niet-ontvankelijkheid van de middelen die steunen op de internationaalrechtelijke bepalingen, niet-ontvankelijkheid die herhaaldelijk wordt aangevoerd door de Ministerraad. Zij verwijst naar artikel 35 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, dat de aanhangigmaking bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ondergeschikt maakt aan de uitputting van de interne rechtsmiddelen, en naar artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), dat de rechtscolleges waarvan de beslissingen niet vatbaar zijn voor een internrechtelijk juridictioneel beroep, ertoe verplicht een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. In elk geval moet het Grondwettelijk Hof het geschil beslechten door rekening te houden met de samenhang die moet bestaan tussen het Belgisch recht en het Europees recht, in het bijzonder sinds de aanneming van artikel 26, § 4, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof. Bovendien, wanneer het middel de schending van een norm van internationaal recht aanvoert, in samenhang gelezen met een grondwettelijke norm, spreekt het Hof zich uit rekening houdend met de internationaalrechtelijke normen.

A.5.6. De verzoekende partij is van mening dat, wat de Ministerraad ook daarover verklaart, zodra de gegevens zijn ingewonnen en gecentraliseerd bij het « centraal aanspreekpunt », een vermogenskadaster zal kunnen worden opgemaakt. Dat is als dusdanig niet bekritiseerbaar; hetgeen wel bekritiseerbaar is, is dat een en ander is gebeurd zonder parlementair debat, zonder voorafgaande raadpleging van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de Raad van State en zonder het beginsel van de gelijkheid van de belastingplichtigen in acht te nemen.

A.5.7. In zijn memorie van wederantwoord betwist de Ministerraad niet dat het Hof bevoegd is om het Europees Verdrag voor de rechten van de mens als controlenorm te gebruiken wanneer de bepalingen die het vermag te doen naleven, in samenhang worden gelezen met de bepalingen van dat Verdrag.

A.5.8. De Ministerraad is van mening dat het gevaar dat een vermogenskadaster wordt opgemaakt, onbestaande is. Enerzijds omdat bepaalde roerende inkomsten niet worden meegedeeld aan het « centraal aanspreekpunt », met name de inkomsten die niet zijn opgenomen onder de roerende inkomsten, beoogd in artikel 21 van het WIB 1992, de inkomsten uit liquidatieboni (artikel 171, 2°, f), van het WIB 1992) en de inkomsten uit staatsbons uitgegeven tussen 24 november 2011 en 2 december 2011 (artikel 534 van het WIB 1992). Anderzijds omdat de operationele belastingadministraties van het « centraal aanspreekpunt » alleen de gegevens zullen kunnen verkrijgen die noodzakelijk zijn voor het bepalen van het bedrag van de bijkomende heffing (artikel 174/1, § 2), ofwel het totaalbedrag van de tegen 21 pct. belastbare roerende inkomsten en het totaalbedrag van de tegen 15 en 25 pct. belastbare roerende inkomsten. De gegevens die de banken moeten meedelen, zullen aan datzelfde beginsel moeten voldoen, en met de instemming van de cliënt, die voor die mededeling moet kiezen wanneer hij de inhouding aan de bron niet aanvaardt.

De Ministerraad onderstreept dat de bestreden bepalingen een parlementair initiatief zijn, dat een parlementair debat dus wel degelijk heeft plaatsgehad en dat de Raad van State een advies heeft uitgebracht. Hij aanvaardt dat de oorspronkelijke bepaling niet is voorgelegd aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, maar die laatste heeft zich op 23 mei 2012 uitgesproken over de wijzigingsbepaling die is ingevoegd in de programmawet van 22 juni 2012 waarnaar in A.1.6 wordt verwezen, en heeft geen enkel voorbehoud gemaakt bij de oprichting van het « centraal aanspreekpunt ».

Derde middel

A.6.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, in zoverre het nieuwe artikel 174/1 van de bestreden wet aan de schuldenaar van de roerende voorheffing de inning van de bijkomende heffing van de 4 pct. oplegt en hem ertoe verplicht het « centraal aanspreekpunt » te informeren, terwijl dat onmogelijk is voor de beursgenoteerde obligaties en aandelen. Het voert aldus een discriminatie in onder verkrijgers van inkomsten naargelang zij al dan niet kunnen worden geïdentificeerd door de schuldenaar van de roerende voorheffing en naargelang zij op 1 januari van het jaar al dan niet weten of zij de bijkomende heffing al dan niet verschuldigd zullen zijn.

De in het geding zijnde bepaling verwijst naar de inning van de roerende voorheffing, die, in tegenstelling tot de bijkomende heffing, blindelings aan de bron kan worden ingehouden zonder rekening te houden met de situatie van de verkrijger van de inkomsten. Die moeilijkheid kan worden overkomen voor verschillende soorten van inkomsten, maar niet voor de dividenden en interesten van beursgenoteerde Belgische effecten, omdat de emittent van die effecten, schuldenaar van de inkomsten en schuldenaar van de roerende voorheffing, niet kan weten op welke inkomsten de heffing moet worden ingehouden, noch bijgevolg het « centraal aanspreekpunt » kan informeren. Zelfs indien de verkrijger van de inkomsten bekend is, zal pas op het einde van het burgerlijk jaar kunnen worden vastgesteld of een heffing verschuldigd is op de inkomsten waarvan het bedrag hoger ligt dan 20 020 euro.

A.6.2. De Ministerraad antwoordt dat de kwestie van de identificatie van de verkrijger van de inkomsten zal worden geregeld bij de programmawet die artikel 174/1 wijzigt door de uitbetalende instantie ermee te belasten die verkrijger te identificeren.

De kritiek in verband met de situatie van de verkrijgers die op 1 januari al dan niet weten of zij de heffing al dan niet verschuldigd zullen zijn, berust op geen enkele argumentatie. Ofwel zijn de inkomsten interesten : in dat geval kan de verkrijger in de regel het bedrag berekenen van de inkomsten die hij zal ontvangen; ofwel zijn die inkomsten uitsluitend of nagenoeg uitsluitend dividenden : in dat geval bevindt de belastingplichtige zich in een andere situatie, waarbij hij grotere risico's neemt. Niettemin zal hij zijn inkomsten kunnen schatten, waarbij

het ofwel gaat om dividenden van niet-beursgenoteerde aandelen die hij heeft verworven als bedrijfsleider of in het kader van een familiale vennootschap, waardoor hij zeer goed zal kunnen worden ingelicht over de verwachte resultaten, ofwel gaat het om dividenden van beursgenoteerde aandelen die hij heeft verworven als oordeelkundig belegger die zich informeert. In beide gevallen kan de keuze waarin artikel 174/1 van het WIB 1992 voorziet, worden gemaakt door een goede huisvader, voor wiens gedrag de wet is opgevat, waarbij de wetgever niet ertoe gehouden is regelingen te treffen voor een minderheid van belastingplichtigen die dat gedrag niet aannemen.

A.6.3. De verzoekende partij is van mening dat het standpunt van de Ministerraad niet realistisch is, daar het beheer van een portefeuille van te veel variabelen afhangt om een goede huisvader in staat te stellen te weten of hij, op de datum van betaalbaarstelling van de inkomsten van zijn portefeuille, de bijkomende heffing al dan niet verschuldigd zal zijn. Zijn oordeel is vervalst, temeer daar het belastingstelsel van de vastrentende effecten anomalieën bevat. Het zou wenselijker zijn geweest de heffing op het einde van de periode in te houden en de noodzaak van een corrigerende wet toont aan dat de haalbaarheid van die regeling niet vooraf is nagegaan, terwijl die leidt tot een aantasting van het eigendomsrecht met een impliciete maar zekere retroactieve werking.

Vierde middel

A.7.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet en van artikel 63 van het VWEU, in zoverre artikel 174/1 van het WIB 1992, ingevoegd bij artikel 28 van de bestreden wet, op grond van artikel 38 van de bestreden wet, van toepassing is op de vanaf 1 januari 2012 toegekende of betaalbaar gestelde inkomsten.

Immers, de belastingplichtigen die Belgische obligaties in 2011 (of zelfs daarvóór wanneer het gaat om kapitalisatiebons) hebben gekocht, worden bestraft door het feit dat op hen een tarief van 21 pct. zal worden toegepast en, in voorkomend geval, de bijkomende heffing van 4 pct. op al hun coupons, terwijl zij aan de verkoper een evenredig deel van interesten zullen hebben betaald voor de coupons die in 2012 (of daarna) vervallen, onder aftrek van een bedrag dat gelijkwaardig is aan de roerende voorheffing die, per hypothese, zal zijn berekend rekening houdend met een tarief van 15 pct. Die discriminatie ten aanzien van de kopers vloeit voort uit het feit dat de nieuwe tarieven waarin de bestreden bepalingen voorzien, van toepassing zijn op alle vanaf 2012 toegekende of betaalbaar gestelde interesten en niet op de sinds 1 januari 2012 verlopen interesten. De gevolgen van die anomalie laten zich nog meer voelen wanneer het gaat om – soms gedurende talrijke jaren – gekapitaliseerde interesten op kapitalisatiebons die vóór 2012 zijn verworven, maar vanaf dat jaar vervallen. De in 2012 geïnde interesten zullen integraal worden onderworpen aan de roerende voorheffing en, in voorkomend geval, aan de bijkomende heffing, ondanks de regel van de belasting « *pro rata temporis* » vervat in artikel 19, § 2, van het WIB 1992. Die gevolgen zullen nog ernstiger zijn wanneer de kapitalisatiebon is gekocht op de secundaire markt met betaling aan de verkoper van het evenredig deel van verlopen interesten onder aftrek van een voorheffing van 15 pct., terwijl de koper op de vervaldag een voorheffing van 21 pct. verschuldigd zal zijn.

Die situatie tast ook de Belgische kopers van buitenlandse obligaties aan, vermits zij aan de verkoper een evenredig brutodeel van interesten betalen waarop geen enkele roerende voorheffing verschuldigd is met toepassing van artikel 267 van het WIB 1992 en van artikel 204, 2°, van het besluit tot uitvoering van het WIB 1992 : terwijl de verkoper aldus wettelijk ontsnapt aan elke belasting, wordt voor de koper de roerende voorheffing op de volledige inkomsten ingehouden. Die situatie, die bestond vóór de inwerkingtreding van de bestreden bepalingen, maar door die laatste wordt verergerd, belemmert de handel in België in buitenlandse obligaties en dus het vrije verkeer van kapitaal, opnieuw door de keuze van de datum van inwerkingtreding van die bepalingen.

Die datum bestraft ten slotte de inkomsten van buitenlandse oorsprong in zoverre de datum van daadwerkelijke inning ervan in België in aanmerking wordt genomen, en niet de periode waarop de inkomsten betrekking hebben.

A.7.2. De Ministerraad voert aan dat de praktijk van de bonificatie van de roerende voorheffing waarnaar de verzoekende partij verwijst, niet is opgelegd bij de fiscale wet, maar uitsluitend steunt op het privaatrecht. Zij vloeide voort uit het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing, het criterium van de evenredigheid in de tijd bepaald in artikel 19, § 2, eerste en tweede lid, van het WIB 1992 en de zorg om rekening te houden met de invloed van de territorialiteit van de belasting die de bonificatie van de roerende voorheffing bij elke transactie al dan niet verplicht naargelang die al dan niet in België wordt uitgevoerd.

A.7.3. Hij voert aan dat de verzoekende partij niet aangeeft welk nieuw verschil in behandeling zou voortvloeien uit de door haar bestreden bepalingen, vermits het verschil dat bestaat tussen de effecten met periodieke inkomsten (« op lineaire wijze *pro rata temporis* berekend ») en die welke de inkomsten kapitaliseren (« op geactualiseerde wijze *pro rata temporis* berekend ») niet voortvloeit uit de fiscale wet, maar uit de financieel-wiskundige regels en dateert van vóór de bestreden wet. De verzoekende partij vergeet de wijziging van artikel 313 van het WIB 1992 die, door de aangifte van die inkomsten verplicht te maken, toelaat de kwestie van de « berekening *pro rata temporis* » van de inkomsten uit vastrentende effecten anders te regelen.

A.7.4. De interpretatie van artikel 204, 2°, van het uitvoeringsbesluit die de verzoekende partij verdedigt, kan niet worden aanvaard, vermits zij een fiscale vrijstelling impliceert die alleen de wet kan toekennen, in tegenstelling tot het grondwettelijk voorschrift dat de verzoekende partij nochtans wenst aan te voeren. De vermeende « anomalie » had alleen vermeden kunnen worden door de datum van inwerkingtreding van de nieuwe bepalingen voor de vastrentende effecten niet vast te stellen ten opzichte van een periode van inkomsten, maar wel ten opzichte van een datum van sluiting van de overeenkomsten. Dat zou echter de inkomsten hebben uitgesloten die zijn verbonden aan overeenkomsten die vóór die datum zijn gesloten, discriminaties hebben gecreëerd tussen verschillende soorten van financiële producten, de grondslag hebben beperkt van de inkomsten waarop de nieuwe verhoogde tarieven van toepassing zijn en, bijgevolg, de wetgever ertoe hebben verplicht andere manieren te vinden om de opbrengsten te verzekeren.

A.7.5. Hij is van mening dat de verschillen tussen Belgische inkomsten en buitenlandse inkomsten vóór de bestreden wet bestonden en het gevolg zijn van de territorialiteit van de belasting, waarbij de overeenkomsten tot voorkoming van dubbele belasting voorzien in een gezamenlijke belasting van de roerende inkomsten en de belasting ervan niet op Europees niveau is geharmoniseerd.

De door de wet gekozen datum is de datum die de roerende voorheffing opeisbaar maakt en is dus coherent.

A.7.6. De Ministerraad is ten slotte van mening dat de verzoeker de schending aanvoert van internationaalrechtelijke bepalingen ten aanzien waarvan het Hof niet bevoegd is en dat de verzoekende partij haar belang bij het middel moet aantonen, belang dat alleen zou kunnen vaststaan indien zij in 2011 effecten heeft gekocht waarvan de verkoopprijs de verlopen of gekapitaliseerde interest omvatte.

A.7.7. De verzoekende partij meent klaarblijkelijk belang erbij te hebben een interpretatie van de wet te zien verdwijnen die haar vrijheid om buitenlandse obligaties te kopen, belemmert; zij legt, voor zover nodig, een attest voor waaruit blijkt dat zij in 2011 vastrentende effecten heeft verworven.

A.7.8. Ten gronde verwijst de verzoekende partij naar publicaties waarvan zij de auteur is en naar een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 23 november 2011 (rolnr. 2005/AR/2512) waaruit de onzinnigheden blijken waartoe de regeling leidt die de Ministerraad beweert te verdedigen door te steunen op beweringen die zijn gebaseerd op vergissingen, fouten en tegenstrijdigheden. Artikel 19, § 2, van het WIB 1992, dat uitgaat van een beurstechniek die reeds lang bestond vóór de invoering van de bevrijdende roerende voorheffing, bevestigt immers wel degelijk het beginsel van de verdeling *pro rata temporis*, tussen de verkoper en de koper, van de belastbare interesten bij een verkoop van vastrentende effecten tussen twee vervaldaten van coupons; het is strijdig met het gezond verstand, alsook met artikel 586 van het Burgerlijk Wetboek, volgens hetwelk burgerlijke vruchten worden geacht van dag tot dag te worden verkregen, te beschouwen dat, in geval van verkoop van een vastrentend effect, bijvoorbeeld op de dag vóór het losmaken van de coupon, de verkoper een meerwaarde zou realiseren door 364/335sten te verkrijgen van de inkomsten die 's anderendaags vervallen, terwijl de enige verkrijger van al die inkomsten de koper zou zijn die de coupon int na die vrijwel integraal te hebben betaald aan de verkoper ervan. De door de Ministerraad verdedigde regeling leidt ertoe de belastingplichtige die een obligatie verkoopt daags vóór het verstrijken van de coupon, toe te laten om in alle wettigheid te ontsnappen aan de belasting en bevoordeelt de fiscale spitsvondigheden die verliezen voor de Schatkist met zich meebrengen; de beroving waarvan de koper het slachtoffer is, is eveneens een gevolg van dat systeem en niet van de financieel-wiskundige regels waarnaar de Ministerraad verwijst. De bijkomende heffing leidt eveneens tot een discriminatie die specifiek is voor de kapitalisatiebons.

Die anomalieën kunnen alleen worden gecorrigeerd indien de wet het beginsel toepast volgens hetwelk de vaste inkomsten uit obligaties slechts belastbaar zijn ten belope van de periode waarin de opeenvolgende eigenaars ervan die obligaties in het bezit hebben gehad en tegen het tarief dat van kracht is wanneer zij zijn voortgebracht. Een en ander impliceert dat de nieuwe bepalingen alleen van toepassing hadden moeten zijn op de vanaf 1 januari 2012 verlopen interesten wat de vastrentende effecten betreft.

A.7.9. In zijn memorie van wederantwoord herinnert de Ministerraad eraan dat artikel 19, § 2, van het WIB 1992 van toepassing is op de bijkomende heffing; die zal, net als de roerende voorheffing, worden berekend op de integrale inkomsten.

Niettemin, wanneer de verkrijger meent dat hij te zwaar is belast aan de bron, kan hij die inkomsten aangeven en de inhoudingen aan de bron (roerende voorheffing en bijkomende heffing) aangerekend op de verschuldigde belasting en in voorkomend geval de terugbetaling van het te veel geïnde bedrag verkrijgen met toepassing van artikel 19, § 2, van het WIB 1992. Indien hij niet kiest voor de inhouding aan de bron, zal de informatie worden meegedeeld aan het «centraal aanspreekpunt» voor de totaliteit van de inkomsten. Aangezien hij die inkomsten in dat geval verplicht moet aangeven, zal hij de aanrekening en de terugbetaling van de te veel geïnde roerende voorheffing verkrijgen op het ogenblik van de berekening van de personenbelasting, met toepassing van artikel 19, § 2, van het WIB 1992.

Vijfde middel

A.8.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, in zoverre de artikelen 171, 174/1 en 269 van het WIB 1992, respectievelijk gewijzigd, ingevoegd en gewijzigd bij de artikelen 27, 28 en 29 van de bestreden wet, de dividenden met fiscale voordelen en de gewone dividenden aan identieke inhoudingen onderwerpen, terwijl het gaat om wezenlijk verschillende situaties. Het tarief van de algemene heffing voor de bedrijfsleiders van de kmo's die zijn opgericht na 1 januari 1994 die in die hoedanigheid dividenden met fiscale voordelen ontvangen, zal door de werking van de nieuwe bepalingen hoger liggen dan het hoogste marginale tarief van de schaal van de personenbelasting; dat zal de oprichting van ondernemingen in België afremmen en overigens een belasting blindelings verzwaren die, gelet op het huidige zwakke rendement van de obligaties, een werkelijke belasting op het kapitaal blijkt te zijn. Ten slotte houdt de wetgever die voorziet in een identieke fiscale regeling voor de interesten en voor de dividenden geen rekening ermee dat de dividenden vooraf reeds zijn onderworpen aan een vennootschapsbelasting die in principe 33,99 pct. bedraagt.

A.8.2. De Ministerraad herinnert eraan dat alleen de tegen 21 pct. belaste dividenden die het bij de wet vastgestelde bedrag overschrijden, onderworpen zijn aan de bijkomende heffing, zodat het verkeerd is te beweren dat de dividenden met fiscale voordelen dezelfde behandeling ondergaan als de andere, vermits de belastingplichtige wiens eerstgenoemde dividenden worden belast tegen een lager tarief dan de laatstgenoemde, zich niet bevindt in dezelfde situatie als diegene wiens beide soorten dividenden worden belast tegen een maximumtarief van 25 pct. Het verschil in behandeling is afhankelijk van het niveau van de inkomsten en houdt rekening met de draagkracht van de twee categorieën van belastingplichtigen.

A.8.3. De Ministerraad voert overigens aan dat het einde van de fiscale voordelen voor sommige dividenden en voor sommige belastingplichtigen niet de enige parameter is die in aanmerking wordt genomen voor de oprichting van ondernemingen en niet meer is dan een aanpassing van de beoordeling die de wetgever maakt van de economische en financiële omstandigheden waarmee hij wordt geconfronteerd.

A.8.4. Hij betwist ook de berekening van de fiscale last die de verzoekende partij maakt en die, volgens hem, de vennootschapsbelasting en de personenbelasting ten onrechte met elkaar verward. De aanslagvoet van de vennootschap hangt af van de vennootschap (zij kan worden belast tegen verminderde tarieven of aftrekken genieten die de aanslagvoet verlagen) en men kan de belasting op de dividenden verschuldigd door de vennootschap, die de roerende voorheffing van de verkrijger ten laste zou nemen, niet optellen met de door die laatste verschuldigde belasting. Die verkrijger is daarnaast onderworpen aan een variabele aanslagvoet, terwijl het tarief van de vennootschapsbelasting waarnaar de verzoekende partij verwijst, een uniek tarief is. De verzoekende partij vergist zich ook wanneer zij beweert dat een gelijke belasting van de interesten en de dividenden erop neerkomt geen rekening ermee te houden dat de dividenden zijn onderworpen aan de vennootschapsbelasting aangezien de vennootschapsbelasting en de roerende voorheffing verschillende belastingplichtigen treffen en een verschillende grondslag hebben. Zij vergist zich ook wanneer zij haar kapitaal, de reële waarde ervan in de tijd en de daardoor voortgebrachte inkomsten door elkaar haalt: wanneer, ten gevolge van de inflatie, het nettorendement negatief is, is de markt daarvoor verantwoordelijk en niet de fiscus, waarbij de belasting geen rekening kan houden met de inflatie.

A.8.5. De verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 74/95 om erop te wijzen dat het Hof reeds een heffing op de roerende inkomsten heeft afgekeurd, overwegende dat de dividenden reeds een vennootschapsbelasting ondergingen. De Ministerraad kan haar dus niet verwijten de vennootschapsbelasting en

de personenbelasting ten onrechte door elkaar te halen en het is volkomen relevant op te merken dat een bedrijfsleider van een na 1 januari 1994 opgerichte kmo mogelijk een algemene heffing moet ondergaan die voortaan hoger ligt dan het marginale tarief van de personenbelasting wanneer de dividenden die hij ontvangt, zijn onderworpen aan de vennootschapsbelasting (34 pct.) en vervolgens aan een heffing die is verhoogd van 15 pct. tot 21 pct. of zelfs 25 pct.

A.8.6. De verzoekende partij voert aan dat het aan de AFV- (« Avantages Fiscaux - Fiscale Voordeelen ») of VVPR-aandelen (« Verminderde Voorheffing – Précompte Réduit ») toegekende fiscale voordeel een voordeel was dat het aan de aandelen verbonden risicokapitaal opnieuw moest doen opleven, zodat het discriminerend is dat voordeel op te heffen voor de aandeelhouders die aan de bijkomende heffing zijn onderworpen en het te behouden voor de anderen.

De verzoekende partij blijft erbij dat de uniforme verhoging van de voorheffing discriminerend is, aangezien de houder van een obligatie met een gering rendement zich niet bevindt in dezelfde situatie als de houder van een aandeel met een hoog rendement. De fiscale wet houdt overigens wel degelijk rekening met de inflatie, aangezien artikel 178 van het WIB 1992 voorziet in een indexerings van de daarin beoogde bedragen.

A.8.7. In zijn memorie van wederantwoord is de Ministerraad, in verband met het uniformiseren van de aanslagvoeten, van mening dat de wetgever een einde vermag te maken aan een voorkeursregeling wanneer de situatie van het land dat vereist. De in het geding zijnde bepalingen doen de belasting overigens niet afhangen van alleen het soort van effect, maar ook van de omvang van de inkomsten van de houder.

Hij geeft toe dat de verhoging van de aanslagvoeten inteert op het inkomen van de verzoeker, maar onderstreept dat de inflatie van haar kant inteert op zowel het kapitaal als de inkomsten. Als de rentegevende effecten weinig aantrekkelijk zijn, komt dat niet zozeer door de aanslagvoet van de inkomsten, maar wel door de toestand van de markt en de economische situatie die leiden tot zeer lage tarieven en een inflatie die vrijwel gelijk is aan die tarieven.

Zesde middel

A.9.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, alsook uit de artikelen 63 en 107 van het VWEU, in zoverre artikel 534 van het WIB 1992, ingevoegd bij artikel 37 van de bestreden wet, een voorrecht toekent aan de staatsbons die zijn uitgegeven gedurende de periode van 24 november 2011 tot 2 december 2011 en waarop tijdens diezelfde periode is ingeschreven, ten koste van de andere inzamelaars van spaartegoeden, zowel in België als in de andere landen van de Europese Economische Ruimte. Door die staatsbons te onderwerpen aan de voorheffing van 15 pct. en ze niet te onderwerpen aan de bijkomende heffing, doet de bestreden wet ze ontsnappen aan de maatregelen die zij invoert en kent zij aan de Staat een voorrecht toe dat met name in strijd is met de beginselen van het vrij verkeer van kapitaal binnen de Europese Unie en van de vrije mededinging binnen de interne markt.

A.9.2. De Ministerraad voert aan dat de verzoekende partij, door het overdreven voorrecht te stigmatiseren dat het nieuwe artikel 534 van het WIB 1992 zou vormen, niet aangeeft in welke zin sprake van discriminatie zou zijn.

De Staten hebben steeds een voordelige fiscale behandeling voorbehouden aan de effecten van hun overheidsschuld, omdat de leningen die de uitgaven van de Staat dekken, bijdragen tot het algemeen belang en, daar zij kunnen meehelpen om het heffen van belastingen te vermijden, een beheersmiddel van het openbaar gezag vormen. De fiscale voordelen die de Staat toekent, maken het hem mogelijk geen hogere interestvoet te moeten aanbieden die te zwaar op zijn begroting zou wegen.

Het is de financiële crisis die de Regering, geconfronteerd met de moeilijkheid om tegen een normale interestvoet te lenen, ertoe heeft gebracht de bij de bestreden bepaling beoogde lening uit te geven en daaraan voordelen te koppelen die niet onevenredig zijn: de andere emittenten bevinden zich immers niet in een schuldsituatie die vergelijkbaar is met die van de federale Staat, die ook als laatste instaat voor de volledige Belgische overheidsschuld (de financiële situatie van de gemeenschappen en van de gewesten is niet autonoom ten opzichte van die van de Staat), net zoals voor de schulden van de banken. De lening heeft het mogelijk gemaakt een aangetast vertrouwen te herstellen.

A.9.3. Volgens de Ministerraad is artikel 63 van het VWEU evenmin geschonden, vermits de bestreden bepaling ook van toepassing kan zijn op de effecten die analoog zijn aan de Belgische staatsbonds, die zijn uitgegeven door buitenlandse Staten en waarop gedurende dezelfde periode is ingeschreven, met dien verstande dat een juiste inning van de belastingen zou veronderstellen dat die Staten met België een overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting hebben gesloten. De effecten die door private emittenten zouden zijn uitgegeven, dragen uitsluitend bij tot de resultaten van de bank of van de vennootschap die ze heeft uitgegeven en streven geen doel van algemeen belang na, rekening houdend met de ernst van de situatie op het einde van het jaar 2011 wat de capaciteit en de voorwaarden voor België om op de internationale markten te lenen betreft.

A.9.4. Volgens de Ministerraad vormt de bekritiseerde lening evenmin een staatsteun die in strijd is met artikel 107 van het VWEU, vermits de fiscale voordelen niet ten goede komen aan een economische sector, maar uitsluitend aan de overheidssector en het algemeen belang. Ook al worden die voordelen ongunstig geacht voor vennootschappen die vergelijkbare effecten uitgeven, dan nog moet worden opgemerkt dat die ertoe strekken een ernstige versterking van de economie van een lidstaat op te heffen, zoals is bedoeld in artikel 107, lid 3, b), van het VWEU en hiervoor is vermeld. De lening waaraan zij zijn verbonden, heeft bijgedragen tot de stabilisatie van de eurozone en stemt dus overeen met het gemeenschappelijk belang in de zin van het Verdrag.

A.9.5. De Ministerraad geeft ten slotte aan dat de verzoeker de schending aanvoert van internationaalrechtelijke bepalingen ten aanzien waarvan het Hof niet bevoegd is en dat de wetgever niet kon terugkomen op de verbintenis die de Staat heeft aangegaan ten aanzien van de spaarders zonder hun vertrouwen in de toekomst te schaden.

A.9.6. De verzoekende partij antwoordt dat de ernstige financiële situatie waarnaar de Ministerraad verwijst, dezelfde was voor alle emittenten en dat de bestreden bepaling op maat is bedacht voor de in het geding zijnde staatsbonds, begrip dat overigens alleen van toepassing is op de effecten van de Belgische overheidsschuld. Ook hier is het Hof wel degelijk bevoegd om een dergelijke schending af te keuren, vermits de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, alsook de artikelen 63 en 107 van het VWEU worden aangevoerd.

A.9.7. De Ministerraad antwoordt dat de verzoekende partij, door in haar memorie de artikelen 10 en 172 van de Grondwet in samenhang te lezen met bepalingen van het Europees recht, een element aanvoert dat niet voorkwam in het verzoekschrift en dat derhalve niet ontvankelijk is.

A.9.8. Hij is van mening dat artikel 172 van de Grondwet zich niet ertegen verzet dat de Staat een voorrecht toekent aan zijn eigen uitgaven wanneer dat voorrecht bij wet is vastgesteld en verantwoord is, hetgeen blijkt uit zijn memorie.

Zevende middel

A.10.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, alsook van de artikelen 56 en 63 van het VWEU, in zoverre de artikelen 171, 3°, 174/1, § 1, vierde lid, en 269, eerste lid, 50°, van het WIB 1992, respectievelijk gewijzigd, ingevoegd en gewijzigd bij de artikelen 27, 28 en 29 van de bestreden wet, het voorrecht versterken dat is toegekend aan de belangen van de spaardeposito's bij alleen de Belgische banken, door het niet-vrijgestelde deel (boven de 1 830 euro in 2011) verder te belasten tegen het tarief van 15 pct. en het aldus te doen ontsnappen aan de nieuwe maatregelen waarin de bestreden wet voorziet. De vroegere situatie wordt aldus verergerd, terwijl de Europese Commissie een procedure wegens niet-nakoming heeft ingesteld tegen het voorrecht dat de aan die interesten toegekende vrijstelling alleen voor de Belgische banken vormt.

A.10.2. De Ministerraad herinnert eraan dat de verzoeker de schending aanvoert van internationaalrechtelijke bepalingen ten aanzien waarvan het Hof niet bevoegd is. Hij voert aan dat de vrijstelling van de eerste schijf van interesten van de spaardeposito's geopend bij alleen de Belgische banken niet in strijd is met de artikelen 56 en 63 van het VWEU, vermits het Hof van Justitie van de Europese Unie (HJEU) het geschil tussen België en de Europese Commissie nog niet heeft beslecht. Daar er geen schending is, zou die schending niet kunnen worden verergerd en zou er ook geen schending kunnen zijn van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, noch een verergering van de discriminatie.

De verzoekende partij geeft overigens niet aan in welke zin de bestreden bepalingen een niet-nakoming zouden inhouden van de verplichtingen van België inzake de vrije dienstverrichting en het vrij verkeer van kapitaal.

A.10.3. Ten aanzien van de aanslagvoet van 15 pct. voorbehouden aan de interesten van de spaardeposito's boven de vrijgestelde schijf voert de Ministerraad aan dat die niet discriminerend is ten opzichte van die van 21 pct. voor de andere interesten, daar het gaat om een zeer populair spaarproduct dat vaak de eerste stap vormt naar het sparen uit voorzorg, dat in deze tijden van financiële onzekerheid door de Staat moet worden beschermd. De maatregel die ze doet ontsnappen aan de bijkomende heffing is niet onevenredig, vermits hij die in aanmerking neemt voor de berekening van de grens waarboven die heffing verschuldigd is.

A.10.4. Ten slotte voert de Ministerraad aan dat het voorbarig zou zijn het middel te aanvaarden, daar het argument steunt op een beroep waarover het HJEU zich nog niet heeft uitgesproken.

A.10.5. De verzoekende partij is van mening dat de door de Ministerraad aangevoerde verantwoording alleen aanvaardbaar is voor de vrijgestelde schijf van de spaardeposito's. Daarboven gaat het om een voorrecht dat is ingevoerd in het nadeel van de andere leners en emittenten van obligaties. De vordering wegens niet-nakoming waar de Ministerraad zich weinig om bekommert, vormt wel degelijk een element waarmee rekening moet worden gehouden, zoals het Hof heeft gedaan in zijn arrest nr. 84/2010 (B.19.1). België is overigens zopas veroordeeld bij een arrest van 10 mei 2012 van het HJEU (zaak C-370/11) in een soortgelijke zaak betreffende de vrijstelling van meerwaarden gerealiseerd bij de afkoop van aandelen van collectieve beleggingsinstellingen gevestigd in Noorwegen en IJsland.

A.10.6. In zijn memorie van wederantwoord is de Ministerraad van mening dat het arrest van het HJEU van 10 mei 2012 betrekking heeft op de vrijstelling van de meerwaarden van collectieve beleggingsinstellingen; die kwestie staat los van die van de spaarboekjes, zodat het niet relevant is dat arrest aan te voeren.

Achtste middel

A.11.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, in zoverre artikel 174/1 van het WIB 1992, ingevoegd bij artikel 28 van de bestreden wet, alleen de belastingplichtigen beoogt die zijn onderworpen aan de personenbelasting, met uitsluiting van diegenen die zijn onderworpen aan de rechtspersonenbelasting en aan de belasting van de niet-inwoners die natuurlijke personen zijn. Die beperking vloeit impliciet voort uit het nieuwe artikel 174/1, § 2, van het WIB 1992, dat verwijst naar de berekening van de personenbelasting. Het dient dus te worden vernietigd, alsook, daarbij aansluitend, artikel 313 van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij artikel 33 van de bestreden wet.

A.11.2. De Ministerraad is van mening dat, zelfs indien de op de personenbelasting toegepaste tarieven ook die zijn welke worden toegepast op de rechtspersonenbelasting en op de belasting van de niet-inwoners die natuurlijke personen zijn, de fiscale regeling die van toepassing is op de roerende inkomsten verschilt voor elk van die belastingen. De mogelijkheid om de roerende inkomsten samen te voegen voor de personenbelasting (artikel 171 van het WIB 1992) bestaat immers niet voor de twee andere belastingen, waarvoor de roerende voorheffing de uiteindelijke belasting vormt zonder mogelijkheid tot regularisatie; bovendien worden inkomsten die, in de personenbelasting, niet als roerende inkomsten worden gekwalificeerd (artikel 21, 5°, 6° en 10°, van het WIB 1992) in aanmerking genomen voor de rechtspersonenbelasting en de verkrijgers van roerende inkomsten zijn nooit de schuldenaars van de roerende voorheffing, in tegenstelling tot, in talrijke gevallen, de verkrijgers van roerende inkomsten die aan de rechtspersonenbelasting zijn onderworpen; bovendien omvat de personenbelasting alle netto-inkomsten van alle categorieën van inkomsten bedoeld in artikel 6 van het WIB 1992, terwijl de grondslag van de rechtspersonenbelasting afhankelijk is van het beginsel volgens hetwelk de uiteindelijke belasting gelijk is aan de verschillende ingehouden voorheffingen.

A.11.3. De Ministerraad voert aan dat de belastingplichtigen die zijn onderworpen aan de belasting van de niet-inwoners die natuurlijke personen zijn, zich evenmin in dezelfde situatie bevinden als die van de belastingplichtigen die zijn onderworpen aan de personenbelasting; een en ander heeft te maken met de band met België, en het feit dat de roerende inkomsten van buitenlandse en van Belgische oorsprong van de eerstgenoemden naar gelang van het geval nooit of niet altijd worden belast (artikel 230 van het WIB 1992).

A.11.4. De Ministerraad merkt ten slotte op dat artikel 213 van het WIB 1992 wordt beoogd door het middel, maar dat laatste geen enkele argumentatie bevat in verband met die bepaling of met de band die zij zou hebben met artikel 174/1.

A.11.5. De verzoekende partij antwoordt dat, vóór de invoering van de bijkomende heffing, de roerende voorheffing voor de rechtspersonen en voor de natuurlijke personen de enige belasting op de roerende inkomsten vormde; voor de eerstgenoemden vormt zij een definitieve belasting en dat verschil kan, zoals de Ministerraad aanvoert, niet worden verantwoord door de algemene belasting van de roerende inkomsten toegestaan bij artikel 171 van het WIB 1992 voor de belastingplichtigen die aan de personenbelasting zijn onderworpen : het is immers uitgesloten dat roerende inkomsten van meer dan 20 020 euro per belastingplichtige kunnen worden onderworpen aan het stelsel van de samenvoeging van de personenbelasting.

A.11.6. Zij geeft toe dat de belastingplichtigen die aan de rechtspersonenbelasting zijn onderworpen, de roerende voorheffing zelf moeten vereffenen, met name op hun inkomsten van buitenlandse oorsprong die rechtstreeks worden geïnd in het buitenland, maar voert aan dat, in dezelfde situatie, de belastingplichtige die aan de personenbelasting is onderworpen aldus op diezelfde inkomsten belastbaar is tegen een tarief dat gelijk is aan dat van de roerende voorheffing (vroeger artikel 313, gecombineerd met artikel 171 van het WIB 1992).

Het gegeven dat de rechtspersonen de bij artikel 21, 5°, 6° en 10°, van het WIB 1992 aan de natuurlijke personen toegekende vrijstellingen niet genieten, verantwoordt niet dat de rechtspersonen niet worden onderworpen aan de bijkomende heffing, aangezien die een uitwas vormt van de roerende voorheffing voor de belastingplichtigen voor wie de roerende voorheffing een definitieve belasting vormt wanneer hun inkomsten een bepaalde drempel overschrijden.

Ten slotte is artikel 313 van het WIB 1992 wel degelijk verbonden aan de bijkomende heffing, vermits de aangifte waarin het voorziet, ertoe strekt de inning van die heffing te verzekeren en die geen bestaansreden heeft wanneer die heffing verdwijnt. Hetzelfde geldt voor de artikelen 25, 26, 30, 31, 35 en 37 *partim* van de bestreden wet.

A.11.7. De Ministerraad voert aan dat de opvallende verschillen tussen de rechtspersonenbelasting en de personenbelasting het de wetgever mogelijk maken de belastingplichtigen die daaraan zijn onderworpen, verschillend te behandelen. De bestreden maatregel voert een vorm van progressiviteit van de personenbelasting in die niet bestaat voor de rechtspersonenbelasting, vermits de belasting er gelijk is aan de voorheffing en de inkomsten niet worden samengevoegd.

Negende middel

A.12.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, in zoverre de verplichting bepaald in artikel 313 van het WIB 1992, gewijzigd bij artikel 33 van de bestreden wet, om de dividenden en interesten aan te geven die hun definitieve fiscaliteit hebben ondergaan in de vorm van de inhouding van de roerende voorheffing, zal leiden tot de toepassing van de aanvullende belastingen van de agglomeraties en de gemeenten bepaald in artikel 465 van het WIB 1992.

Die aanvullende belastingen zijn niet van toepassing op de inkomsten uit beleggingen in de Europese Economische Ruimte die in het buitenland worden ontvangen en in de personenbelasting worden aangegeven (artikel 466, tweede lid, van het WIB 1992). Aangezien de roerende inkomsten die daarentegen zijn onderworpen aan de inhouding van de roerende voorheffing, zullen leiden tot een automatische verschuldigdheid, zonder terugbetaling, van die aanvullende belastingen, worden de inkomsten van Belgische oorsprong en de in België ontvangen inkomsten van buitenlandse oorsprong benadeeld ten opzichte van de in het buitenland ontvangen inkomsten van buitenlandse oorsprong. Die discriminatie, die tot op heden virtueel was, wordt werkelijk door de werking van de bestreden bepalingen, vermits de inkomsten van Belgische oorsprong die niet zijn onderworpen aan de inhouding aan de bron van de bijkomende heffing zullen overgaan van een regeling van facultatieve aangifte naar een regeling van verplichte aangifte en bovendien een verhoogd tarief zullen ondergaan dat eveneens zal leiden tot een verhoging van de plaatselijke aanvullende belastingen.

A.12.2. De Ministerraad herinnert eraan dat artikel 466, tweede lid, van het WIB 1992 zal worden gewijzigd door een komende wet teneinde alle dividenden en interesten uit te sluiten van de toepassing van de in het geding zijnde aanvullende belastingen, waardoor het middel zonder voorwerp wordt; hij merkt op dat het verschil in behandeling reeds bestond en dat de belastingplichtige ervoor kan kiezen de bijkomende heffing aan de bron te laten innen.

A.12.3. De verzoekende partij antwoordt dat artikel 313 van het WIB 1992 het voortaan verplicht maakt alle interesten aan te geven die niet aan de inhouding aan de bron van de bijkomende heffing zijn onderworpen,

waardoor een verschil in behandeling dat louter virtueel was, werkelijk wordt. Het aangekondigde wetsontwerp maakt geen deel uit van het vigerende recht waarmee het Hof rekening houdt.

A.12.4. In zijn memorie van wederantwoord geeft de Ministerraad aan dat de keuze van de belastingplichtige geen betrekking heeft op de aangifte, maar op de inning van de belasting aan de bron. Hij voegt eraan toe dat artikel 466, tweede lid, van het WIB 1992 nog steeds wordt gewijzigd teneinde de aanvullende belasting op de Belgische of buitenlandse dividenden en interesten op te heffen.

Tiende middel

A.13.1. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden bepalingen een rechtsonzekerheid teweegbrengen die de schorsing ervan verantwoordt: zij geven aanleiding tot kennelijk onwettige interpretaties door de FOD Financiën die de banken ertoe verplichten de bijkomende heffing automatisch in te houden op de eerste euro van de dividenden en interesten waarvoor een voorheffing van 21 pct. geldt, tenzij de verkrijgers ervan hun toestaan de hen betreffende gegevens automatisch mee te delen aan het « centraal aanspreekpunt ».

De bijkomende heffing wordt echter alleen ingehouden mits de belastingplichtige daarmee instemt en die inhouding gebeurt in principe alleen als die laatste weet dat de in het geding zijnde inkomsten vallen binnen de inkomstenschijf boven de 20 020 euro; vooruitlopen op de toepassing van de bestreden maatregelen waardoor de verkrijgers kunnen worden geïdentificeerd, riskeert onherstelbare gevolgen te hebben voor die laatstgenoemden, alsook voor de economie van het land. Door de banken erop te wijzen dat de verkrijger van de inkomsten aan de bankier uitdrukkelijk moet vragen dat de heffing niet wordt toegepast (zo niet is die verschuldigd vanaf de eerste euro), gaat de FOD Financiën in tegen de aard van een belasting die, van nature, alleen verschuldigd is boven een bepaalde inkomstendrempel, hetgeen aantoonde dat de wet tot rechtsonzekerheid leidt. De schorsing is des te noodzakelijker daar de maatregel niet evenredig is, vermits die slechts een minieme opbrengst waarborgt van 4 pct. op een beperkt deel van de interesten en dividenden ontvangen door een minderheid van spaarders, waardoor tegelijk, zonder enig nut, de fundamentele beginselen van het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing en van het fiscaal bankgeheim verdwijnen, alsook aanzienlijke werkingsuitgaven, een kapitaalvlucht naar het buitenland, een stopzetting van de repatriëring van dat kapitaal dat zich daar bevond en, op zijn minst, een verscherpte oneerlijke concurrentie in het voordeel van de bevoorrechte staatsbons, de spaardeposito's in de Belgische banken en verschillende vormen van beleggingen die zijn vrijgesteld van de roerende voorheffing, worden veroorzaakt.

A.13.2. De Ministerraad is van mening dat het middel niet gegrond kan zijn, aangezien het als een schorsingsmiddel is opgevat.

Hij voert overigens aan dat het Hof niet bevoegd is om het beginsel van rechtszekerheid als dusdanig te doen naleven.

A.13.3. Hij betwist de onrechtmatige interpretatie die de banksector aan de in het geding zijnde bepalingen geeft, steunende op een stuntelige mededeling van de Federale Overheidsdienst Financiën, die leidt tot een verplichting tot stelselmatige inhouding van de heffing van 4 pct. die door de verzoekende partij in het geding wordt gebracht. Die interpretatie stemt niet overeen met de tekst van de bestreden wet, noch met de wil van de wetgever, waarbij de belastingplichtige een keuze kan maken zonder dat de rechtszekerheid in het gedrang komt. Een mededeling van de belastingadministratie van 24 februari 2012 heeft overigens een einde gemaakt aan de onzekerheden; de tenuitvoerlegging van de wet en de wijzigingen daarvan zullen voor het overige de goede toepassing ervan verzekeren.

A.13.4. De verzoekende partij geeft in haar memorie van antwoord aan dat het Hof ertoe gemachtigd is na te gaan of de bestreden wet voor sommige belastingplichtigen al dan niet leidt tot rechtsonzekerheid, terwijl alle burgers recht hebben op rechtszekerheid, daar die een algemeen beginsel vormt waarvan de schending discriminerend kan zijn. Zij acht het tegenstrijdig dat de Ministerraad zich verschuilt achter onwettige voorschriften en zij is van mening dat de op 5 april 2012 bekendgemaakte voorschriften de rechtsonzekerheid geenszins opvangen, vermits zij niet aangeven wie de inhouding moet innen of het « centraal aanspreekpunt » moet waarschuwen, zoals in het derde middel wordt opgemerkt.

- B -

Ten aanzien van het onderwerp van het beroep

B.1.1. Het beroep tot vernietiging heeft betrekking op de artikelen 28 en 33 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen, die artikel 174/1 en artikel 313 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992) respectievelijk invoegen en vervangen.

Die artikelen bepalen :

« Art. 174/1. § 1. Er wordt uitsluitend in het voordeel van de Staat een bijkomende heffing op roerende inkomsten ingevoerd, gelijkgesteld met de personenbelasting, ten laste van de belastingplichtigen die interesten en dividenden ontvangen waarvan het totale netto bedrag hoger is dan 13.675 euro.

Deze heffing wordt vastgelegd op 4 pct. van het deel van de dividenden en interesten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, dat het totale netto bedrag van 13.675 euro overschrijdt.

Het netto bedrag van het inkomen wordt bepaald overeenkomstig artikel 22, § 1.

De dividenden en interesten onderworpen aan een tarief van 10 of 25 pct. en de in artikel 171, 3° *quinquies*, bedoelde inkomsten uit spaardeposito's worden niet onderworpen aan deze heffing.

Om te beoordelen of de grens van 13.675 euro is overschreden, worden in eerste instantie de dividenden en interesten waarop de heffing niet van toepassing is, berekend. De dividenden bedoeld in artikel 171, 2°, *f*, moeten evenwel niet worden meegerekend.

§ 2. De in artikel 261 bedoelde schuldenaars van de roerende voorheffing moeten aan het centraal aanspreekpunt dat door de Nationale Bank van België wordt gehouden, de gegevens toezenden met betrekking tot de dividenden en interesten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, en met identificatie van de verkrijgers van de inkomsten.

Wanneer de verkrijger van de inkomsten kiest voor een inhouding van de bijkomende heffing op roerende inkomsten, bovenop de roerende voorheffing, wordt het bedrag van die inkomsten niet medegedeeld aan het centraal aanspreekpunt.

Wanneer de verkrijger van de inkomsten niet kiest voor de inhouding van bijkomende heffing op roerende inkomsten, wordt die bijkomende heffing in voorkomend geval gevestigd op het moment van de berekening van de personenbelasting op basis van de gegevens uit de aangifte, eventueel aangevuld met de bij het aanspreekpunt gemelde gegevens die niet waren aangegeven.

Het centraal aanspreekpunt zendt, wat een welbepaalde belastingplichtige betreft, de informatie die nodig is voor de juiste toepassing van dit artikel met betrekking tot de hier beoogde inkomsten, toe aan de bevoegde operationele fiscale administratie die erom verzoekt. Wanneer, met betrekking tot een belastingplichtige, het totaal van alle tijdens een jaar medegedeelde roerende inkomsten 13.675 euro overschrijdt, zendt het centraal aanspreekpunt de inlichtingen betreffende die belastingplichtige automatisch toe aan de bevoegde operationele fiscale administratie.

De Koning bepaalt de modaliteiten voor het toezenden van de informatie aan het centraal aanspreekpunt door de schuldenaars van de roerende voorheffing en aan de operationele fiscale administraties door het centraal aanspreekpunt.

§ 3. De inhoudingen aan de bron van de heffing worden geregeld bij de bepalingen van toepassing in Titel VI inzake roerende voorheffing behalve wanneer hiervan wordt afgeweken.

De Koning kan bijzondere regels vastleggen met betrekking tot de inhouding aan de bron van de heffing.

De bepalingen van Titel VII zijn van toepassing op de heffing behalve wanneer hiervan wordt afgeweken ».

« Art. 313. De aan de personenbelasting onderworpen belastingplichtigen zijn ertoe gehouden in hun jaarlijkse aangifte in de voormelde belasting de inkomsten van roerende goederen en kapitalen bedoeld in artikel 17, § 1, alsmede de in artikel 90, 6° en 11°, bedoelde diverse inkomsten, te vermelden behalve wanneer het gaat om in artikel 171, 2°*ter*, bedoelde interesten en dividenden die zijn onderworpen aan de inhouding aan de bron van de heffing bedoeld in artikel 174/1.

De roerende voorheffing en de inhouding aan de bron van de heffing bedoeld in artikel 174/1 op de aldus niet aangegeven inkomsten wordt noch met de personenbelasting verrekend, noch terugbetaald ».

B.1.2. Artikel 174/1 is gewijzigd bij artikel 145 van de programmawet (I) van 29 maart 2012 (*Belgisch Staatsblad* van 6 april 2012, derde editie) en vervolgens bij artikel 86 van de programmawet van 22 juni 2012 (*Belgisch Staatsblad* van 28 juni 2012).

B.1.3. Artikel 145 van de programmawet (I) van 29 maart 2012 bepaalt :

« Art. 145. In artikel 174/1 van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 december 2011, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° het eerste lid van § 2 wordt vervangen als volgt :

‘ De volgende personen moeten aan het centraal aanspreekpunt dat door een dienst van de Federale Overheidsdienst Financiën, afgescheiden van de fiscale administraties wordt gehouden, de gegevens toezenden met betrekking tot de dividenden en interesten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, en met identificatie van de verkrijgers van de inkomsten :

a) de schuldenaars van de roerende voorheffing bedoeld in artikel 261 voor de effecten op naam;

b) in de andere gevallen, de uitbetalende instanties bedoeld in artikel 2, § 1, 2°, van het koninklijk besluit van 27 september 2009 ter uitvoering van artikel 338*bis*, § 2, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992. ’;

2° § 2, tweede lid, wordt aangevuld met de woorden ‘ , behalve indien de inhouding aan de bron van de bijkomende heffing niet effectief wordt gedragen door de verkrijger van de inkomsten. ’;

3° in § 2, derde lid, worden de woorden ‘ gegevens uit de aangifte, ’ vervangen door de woorden ‘ gegevens waarover de administratie beschikt, ’;

4° in § 2, vijfde lid, worden de woorden ‘ of door de uitbetalende instanties ’ ingevoegd tussen de woorden ‘ roerende voorheffing ’ en de woorden ‘ en aan de operationele fiscale administraties ’;

5° § 3, eerste lid, wordt vervangen als volgt :

‘ De inhoudingen aan de bron van de bijkomende heffing op roerende inkomsten worden geregeld overeenkomstig de bepalingen van Titel VI, afdeling I en afdeling III, onderafdeling III, en Titel VII die van toepassing zijn inzake roerende voorheffing behalve wanneer hiervan wordt afgeweken. ’;

6° in § 3 wordt tussen het eerste en tweede lid een lid ingevoegd, luidende :

‘ De inhouding aan de bron van de bijkomende heffing op roerende inkomsten die eventueel ten laste van de schuldenaar valt ter ontlasting van de verkrijger van het inkomen, wordt aan het bedrag van die inkomsten toegevoegd voor de berekening van de inhouding aan de bron van de heffing. ’;

7° § 3, derde lid, dat het vierde lid is geworden, wordt vervangen als volgt :

‘ De bepalingen van Titel VII zijn van toepassing op de bijkomende heffing op roerende inkomsten die wordt gevestigd op het moment van de berekening van de personenbelasting behalve wanneer hiervan wordt afgeweken. ’ ».

B.1.4. Artikel 174/1, aldus gewijzigd bij de wet van 29 maart 2012, bepaalde :

« Art. 174/1. § 1. Er wordt uitsluitend in het voordeel van de Staat een bijkomende heffing op roerende inkomsten ingevoerd, gelijkgesteld met de personenbelasting, ten laste van de belastingplichtigen die interesten en dividenden ontvangen waarvan het totale netto bedrag hoger is dan 13.675 euro.

Deze heffing wordt vastgelegd op 4 pct. van het deel van de dividenden en interesten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, dat het totale netto bedrag van 13.675 euro overschrijdt.

Het netto bedrag van het inkomen wordt bepaald overeenkomstig artikel 22, § 1.

De dividenden en interesten onderworpen aan een tarief van 10 of 25 pct. en de in artikel 171, 3° *quinquies*, bedoelde inkomsten uit spaardeposito's worden niet onderworpen aan deze heffing.

Om te beoordelen of de grens van 13.675 euro is overschreden, worden in eerste instantie de dividenden en interesten waarop de heffing niet van toepassing is, berekend. De dividenden bedoeld in artikel 171, 2°, *f*, moeten evenwel niet worden meegerekend.

§ 2. De volgende personen moeten aan het centraal aanspreekpunt dat door een dienst van de Federale Overheidsdienst Financiën, afgescheiden van de fiscale administraties wordt gehouden, de gegevens toezenden met betrekking tot de dividenden en interesten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, en met identificatie van de verkrijgers van de inkomsten :

a) de schuldenaars van de roerende voorheffing bedoeld in artikel 261 voor de effecten op naam;

b) in de andere gevallen, de uitbetalende instanties bedoeld in artikel 2, § 1, 2°, van het koninklijk besluit van 27 september 2009 ter uitvoering van artikel 338*bis*, § 2, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.

Wanneer de verkrijger van de inkomsten kiest voor een inhouding van de bijkomende heffing op roerende inkomsten, bovenop de roerende voorheffing, wordt het bedrag van die inkomsten niet medegedeeld aan het centraal aanspreekpunt, behalve indien de inhouding aan de bron van de bijkomende heffing niet effectief wordt gedragen door de verkrijger van de inkomsten.

Wanneer de verkrijger van de inkomsten niet kiest voor de inhouding van bijkomende heffing op roerende inkomsten, wordt die bijkomende heffing in voorkomend geval gevestigd op het moment van de berekening van de personenbelasting op basis van de gegevens waarover de administratie beschikt, eventueel aangevuld met de bij het aanspreekpunt gemelde gegevens die niet waren aangegeven.

Het centraal aanspreekpunt zendt, wat een welbepaalde belastingplichtige betreft, de informatie die nodig is voor de juiste toepassing van dit artikel met betrekking tot de hier beoogde inkomsten, toe aan de bevoegde operationele fiscale administratie die erom verzoekt. Wanneer, met betrekking tot een belastingplichtige, het totaal van alle tijdens een jaar medegedeelde roerende inkomsten 13.675 euro overschrijdt, zendt het centraal aanspreekpunt de inlichtingen betreffende die belastingplichtige automatisch toe aan de bevoegde operationele fiscale administratie.

De Koning bepaalt de modaliteiten voor het toezenden van de informatie aan het centraal aanspreekpunt door de schuldenaars van de roerende voorheffing of door de uitbetalende instanties en aan de operationele fiscale administraties door het centraal aanspreekpunt.

§ 3. De inhoudingen aan de bron van de bijkomende heffing op roerende inkomsten worden geregeld overeenkomstig de bepalingen van Titel VI, afdeling I en afdeling III, onderafdeling III, en Titel VII die van toepassing zijn inzake roerende voorheffing behalve wanneer hiervan wordt afgeweken.

De inhouding aan de bron van de bijkomende heffing op roerende inkomsten die eventueel ten laste van de schuldenaar valt ter ontlasting van de verkrijger van het inkomen, wordt aan het bedrag van die inkomsten toegevoegd voor de berekening van de inhouding aan de bron van de heffing.

De Koning kan bijzondere regels vastleggen met betrekking tot de inhouding aan de bron van de heffing.

De bepalingen van Titel VII zijn van toepassing op de bijkomende heffing op roerende inkomsten die wordt gevestigd op het moment van de berekening van de personenbelasting behalve wanneer hiervan wordt afgeweken ».

B.1.5. De artikelen 86 en 87 van de voormelde programmawet van 22 juni 2012 bepalen :

« Art. 86. In artikel 174/1 van Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, ingevoegd bij de wet van 28 december 2011 en gewijzigd bij de wet van 29 maart 2012, worden volgende wijzigingen aangebracht :

1° in § 1, vijfde lid, wordt het woord ‘ berekend ’ vervangen door de woorden ‘ in aanmerking genomen ’;

2° § 2, eerste lid, a en b, wordt vervangen als volgt :

‘ a) wat de effecten aan toonder en de gedematerialiseerde effecten betreft, elke in België gevestigde marktdeelnemer die dividenden of interesten toekent of betaalbaar stelt in het onmiddellijk voordeel van de verkrijger, ongeacht of deze deelnemer de schuldenaar van de voormelde roerende inkomsten is of door de schuldenaar of de genierter belast is met de toekenning of betaalbaarstelling van deze inkomsten;

b) of in de andere gevallen, de personen bedoeld in artikel 261. ’;

3° in § 2 wordt een derde lid ingevoegd tussen het tweede en derde lid, dat het vierde lid wordt, dat luidt als volgt :

‘ De personen bedoeld in het eerste lid zijn schuldenaar van de bijkomende heffing op roerende inkomsten die aan de bron wordt ingehouden. Behalve in de gevallen bedoeld in § 3, tweede lid, moeten zij :

a) de bedoelde heffing inhouden op belastbare roerende inkomsten toegekend of betaalbaar gesteld in speciën;

b) zich op welke manier dan ook het bedrag van de bedoelde heffing op deze roerende inkomsten doen toekomen in geval van toekenning of betaalbaarstelling in de vorm van goederen *in natura*. »;

4° in § 2, vijfde lid, dat het zesde lid wordt, worden de woorden ‘ de schuldenaars van de roerende voorheffing of door de uitbetalende instanties ’ vervangen door de woorden ‘ de personen beoogd in het eerste lid ’;

5° § 2 wordt aangevuld als volgt :

‘ Met als enig doel het naleven van hun informatieverplichtingen, hebben de personen bedoeld in het eerste lid de toelating het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen te gebruiken om de verkrijgers van de dividenden en van de interesten te identificeren. ’;

6° in § 3, eerste lid, worden de woorden ‘ hoofdstuk I, ’ ingevoegd tussen de woorden ‘ titel VI ’ en ‘ afdeling I, ’.

Art. 87. Artikel 86 is van toepassing op de inkomsten toegekend of betaalbaar gesteld vanaf 1 januari 2012 ».

B.1.6. Artikel 174/1, aldus gewijzigd, bepaalt voortaan :

« Art. 174/1. § 1. Er wordt uitsluitend in het voordeel van de Staat een bijkomende heffing op roerende inkomsten ingevoerd, gelijkgesteld met de personenbelasting, ten laste van de belastingplichtigen die interesten en dividenden ontvangen waarvan het totale netto bedrag hoger is dan 13.675 euro.

Deze heffing wordt vastgelegd op 4 pct. van het deel van de dividenden en interesten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, dat het totale netto bedrag van 13.675 euro overschrijdt.

Het netto bedrag van het inkomen wordt bepaald overeenkomstig artikel 22, § 1.

De dividenden en interesten onderworpen aan een tarief van 10 of 25 pct. en de in artikel 171, 3° *quinquies*, bedoelde inkomsten uit spaardeposito's worden niet onderworpen aan deze heffing.

Om te beoordelen of de grens van 13.675 euro is overschreden, worden in eerste instantie de dividenden en interesten waarop de heffing niet van toepassing is, in aanmerking genomen. De dividenden bedoeld in artikel 171, 2°, *f*, moeten evenwel niet worden meegerekend.

§ 2. De volgende personen moeten aan het centraal aanspreekpunt dat door een dienst van de Federale Overheidsdienst Financiën, afgescheiden van de fiscale administraties wordt gehouden, de gegevens toezenden met betrekking tot de dividenden en interesten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, en met identificatie van de verkrijgers van de inkomsten :

a) wat de effecten aan toonder en de gedematerialiseerde effecten betreft, elke in België gevestigde marktdeelnemer die dividenden of interesten toekent of betaalbaar stelt in het

onmiddellijk voordeel van de verkrijger, ongeacht of deze deelnemer de schuldenaar van de voormelde roerende inkomsten is of door de schuldenaar of de genietter belast is met de toekenning of betaalbaarstelling van deze inkomsten;

b) of in de andere gevallen, de personen bedoeld in artikel 261.

Wanneer de verkrijger van de inkomsten kiest voor een inhouding van de bijkomende heffing op roerende inkomsten, bovenop de roerende voorheffing, wordt het bedrag van die inkomsten niet medegedeeld aan het centraal aanspreekpunt, behalve indien de inhouding aan de bron van de bijkomende heffing niet effectief wordt gedragen door de verkrijger van de inkomsten.

De personen bedoeld in het eerste lid zijn schuldenaar van de bijkomende heffing op roerende inkomsten die aan de bron wordt ingehouden. Behalve in de gevallen bedoeld in § 3, tweede lid, moeten zij :

a) de bedoelde heffing inhouden op belastbare roerende inkomsten toegekend of betaalbaar gesteld in speciën;

b) zich op welke manier dan ook het bedrag van de bedoelde heffing op deze roerende inkomsten doen toekomen in geval van toekenning of betaalbaarstelling in de vorm van goederen *in natura*.

Wanneer de verkrijger van de inkomsten niet kiest voor de inhouding van bijkomende heffing op roerende inkomsten, wordt die bijkomende heffing in voorkomend geval gevestigd op het moment van de berekening van de personenbelasting op basis van de gegevens waarover de administratie beschikt, eventueel aangevuld met de bij het aanspreekpunt gemelde gegevens die niet waren aangegeven.

Het centraal aanspreekpunt zendt, wat een welbepaalde belastingplichtige betreft, de informatie die nodig is voor de juiste toepassing van dit artikel met betrekking tot de hier beoogde inkomsten, toe aan de bevoegde operationele fiscale administratie die erom verzoekt. Wanneer, met betrekking tot een belastingplichtige, het totaal van alle tijdens een jaar medegedeelde roerende inkomsten 13.675 euro overschrijdt, zendt het centraal aanspreekpunt de inlichtingen betreffende die belastingplichtige automatisch toe aan de bevoegde operationele fiscale administratie.

De Koning bepaalt de modaliteiten voor het toezenden van de informatie aan het centraal aanspreekpunt door de personen beoogd in het eerste lid en aan de operationele fiscale administraties door het centraal aanspreekpunt.

Met als enig doel het naleven van hun informatieverplichtingen, hebben de personen bedoeld in het eerste lid de toelating het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen te gebruiken om de verkrijgers van de dividenden en van de interesten te identificeren.

§ 3. De inhoudingen aan de bron van de bijkomende heffing op roerende inkomsten worden geregeld overeenkomstig de bepalingen van Titel VI, hoofdstuk I, afdeling I en afdeling III, onderafdeling III, en Titel VII die van toepassing zijn inzake roerende voorheffing behalve wanneer hiervan wordt afgeweken.

De inhouding aan de bron van de bijkomende heffing op roerende inkomsten die eventueel ten laste van de schuldenaar valt ter ontlasting van de verkrijger van het inkomen, wordt aan het bedrag van die inkomsten toegevoegd voor de berekening van de inhouding aan de bron van de heffing.

De Koning kan bijzondere regels vastleggen met betrekking tot de inhouding aan de bron van de heffing.

De bepalingen van Titel VII zijn van toepassing op de bijkomende heffing op roerende inkomsten die wordt gevestigd op het moment van de berekening van de personenbelasting behalve wanneer hiervan wordt afgeweken ».

B.1.7. De verzoekende partij heeft geen beroep ingesteld tot vernietiging van de nieuwe bepalingen, die net als de vroegere bepalingen van toepassing zijn op de inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar zijn gesteld vanaf 1 januari 2012. Het beroep is bijgevolg beperkt tot de bepalingen van artikel 174/1 die niet zijn gewijzigd bij de programmawet van 29 maart 2012 en bij de programmawet van 22 juni 2012.

B.2.1. Het beroep tot vernietiging heeft eveneens betrekking op « de artikelen 25 tot 38, geheel of gedeeltelijk, van de [voormelde wet van 28 december 2011] in zoverre [zij] intussen niet het voorwerp zouden hebben uitgemaakt van de correcties die dringend noodzakelijk zijn door middel van een corrigerende wet ».

Naast de artikelen 28 en 33, waarvan de schorsing werd gevorderd, worden echter alleen de artikelen 27, 29, 37 en 38 bekritiseerd in een of meer middelen. Hieruit volgt dat het beroep niet ontvankelijk is ten aanzien van de artikelen 25, 26, 30 tot 32 en 34 tot 36, zonder afbreuk te doen aan de mogelijkheid voor het Hof om die in aanmerking te nemen tijdens het onderzoek van de andere bestreden bepalingen.

B.2.2. Artikel 37 van de bestreden wet heeft het WIB 1992 overigens aangevuld met een artikel 534 met betrekking tot het belastingtarief en het tarief van de roerende voorheffing voor de inkomsten uit staatsbons waarop tijdens de periode van 24 november 2011 tot 2 december 2011 is ingeschreven. Het is gewijzigd bij artikel 152 van de voormelde programmawet van 29 maart 2012 om een materiële vergissing recht te zetten (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-2081/001, p. 100) in verband met een element dat door de verzoekende partij niet in het geding wordt gebracht en geen gevolgen heeft voor het onderwerp van het beroep.

B.2.3. Aangezien de andere bepalingen niet zijn gewijzigd, behoudt het beroep ten aanzien daarvan zijn voorwerp.

B.3.1. De bestreden bepalingen hebben tot doel de roerende voorheffing op de dividenden en interesten die daarin worden beoogd en die niet de inkomsten omvatten uit staatsbons uitgegeven tijdens de periode van 24 november 2011 en 2 december 2011 en waarop tijdens diezelfde periode is ingeschreven (artikel 534 van het WIB 1992, gewijzigd bij artikel 37 van de bestreden wet), noch het niet-vrijgestelde gedeelte van de spaardeposito's (artikel 171, 3° *quinquies*, van het WIB 1992, gewijzigd bij artikel 27 van de bestreden wet), noch de aan een roerende voorheffing van 10 of 25 pct. onderworpen dividenden en interesten, te verhogen van 15 tot 21 pct.

B.3.2. Zij hebben eveneens tot doel een bijkomende heffing van 4 pct. te vestigen ten laste van de belastingplichtigen die dividenden en interesten innen voor een waarde die hoger ligt dan het bij de wet vastgestelde bedrag, op het deel daarvan boven dat bedrag. De aan een roerende voorheffing van 10 of 25 pct. onderworpen dividenden en interesten, de staatsbons bedoeld in B.3.1 en de inkomsten uit spaardeposito's zijn niet onderworpen aan de bijkomende heffing, maar die dividenden en interesten en de interesten van de spaardeposito's boven de grens bepaald in artikel 171, 3° *quinquies*, van het WIB 1992 worden in aanmerking genomen om te bepalen of het bedrag waarboven zij verschuldigd is, is bereikt (artikel 174/1, § 1).

Of de inkomsten van de belastingplichtigen al dan niet het bedrag bereiken waarboven de heffing verschuldigd is, wordt bepaald op basis van de gegevens betreffende de dividenden en interesten die de schuldenaars van de roerende voorheffing - zoals de bankinstellingen die ze innen - moeten meedelen aan een « centraal aanspreekpunt », tenzij de verkrijger van de inkomsten kiest voor de betaling van de bijkomende heffing. Indien hij niet heeft gekozen voor de betaling van die heffing, zal die laatste in voorkomend geval kunnen worden gevestigd op basis van de gegevens die de belastingplichtige die die inkomsten verkrijgt, zal moeten vermelden in zijn belastingaangifte en de gegevens waarover het « centraal aanspreekpunt » zal beschikken en die het meedeelt aan de bevoegde belastingadministratie (artikel 174/1, § 2).

B.3.3. Na het sluiten van de debatten zijn verschillende bepalingen van het WIB 1992 - met name de artikelen 174/1, 313 en 534 - gewijzigd bij de programmawet van 27 december 2012. Die wet heeft met name tot doel de bijkomende heffing op de vanaf 1 januari 2013 toegekende of betaalbaar gestelde inkomsten te schrappen. Die heffing wordt evenwel gehandhaafd voor de vanaf 1 januari 2012 toegekende of betaalbaar gestelde inkomsten, behoudens overigens enkele aanpassingen in verband met de inningswijze ervan, waarbij het « centraal aanspreekpunt » voortaan is opgeheven (nieuw artikel 174/1 van het WIB 1992, gewijzigd bij artikel 81 van de wet van 27 december 2012; *Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2561/001, pp. 62-71).

Ten aanzien van het belang van de verzoekende partij

B.4.1. De verzoeker verantwoordt zijn belang om in rechte te treden, door aan te voeren dat hij, in onverdeeldheid met zijn echtgenote en zijn kinderen, houder is van een effectenportefeuille bij een Belgische bank.

De Ministerraad betwist het belang van de verzoeker niet uitdrukkelijk, maar merkt op dat de bestreden bepalingen niet alle roerende inkomsten beogen en dat, gelet op artikel 127 van het WIB 1992, een onderscheid dient te worden gemaakt tussen het bedrag van de inkomsten die de verzoeker ontvangt en dat van de inkomsten die zijn echtgenote ontvangt.

B.4.2. De hoedanigheid van belastingplichtige in de personenbelasting van de verzoekende partij, houder van roerende inkomsten die worden beoogd door de door haar bestreden bepalingen, volstaat voor haar om te doen blijken van het belang om die te betwisten.

Ten gronde

Wat het eerste en het tweede middel betreft

B.5.1. De artikelen 174/1 en 313 van het WIB 1992, respectievelijk ingevoegd en vervangen bij de artikelen 28 en 33 van de bestreden wet, zouden in strijd zijn met de

artikelen 10 en 172 van de Grondwet en, luidens het tweede middel, met artikel 22 van de Grondwet en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre zij op identieke wijze belastingplichtigen behandelen die zijn onderworpen aan de bij de bestreden wet gevestigde heffing omdat zij dividenden en interesten verkrijgen waarvan het bedrag hoger ligt dan het bij artikel 174/1 vastgestelde bedrag, en diegenen die niet daaraan zijn onderworpen omdat de dividenden en interesten die zij innen, dat bedrag niet bereiken of daarop een roerende voorheffing van 25 pct. wordt toegepast, in zoverre de dividenden en interesten van de enen en de anderen aan het « centraal aanspreekpunt » zouden moeten worden megedeeld en in de belastingaangifte vermeld : dat zou afbreuk doen aan het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing, aan de rechten van de belastingplichtigen (die de meerderheid uitmaken) wier in het geding zijnde inkomsten onder het bij de wet vastgestelde bedrag liggen, zodat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht zich te wenden tot andere beleggingen (eerste middel), aan het fiscaal bankgeheim bepaald in artikel 318 van het WIB 1992 en aan de bescherming van het privéleven, waarbij de belastingplichtigen bovendien worden blootgesteld aan het risico dat een onvolledig vermogenskadaster wordt gevormd (tweede middel).

Daar beide middelen met elkaar verwant zijn, worden ze samen onderzocht.

B.5.2. In zoverre het de schending aanvoert van artikel 318 van het WIB 1992 is het tweede middel niet ontvankelijk daar een dergelijke toetsing niet valt onder de bevoegdheid van het Hof.

B.5.3. In de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet wordt aangegeven dat de in het geding zijnde bepalingen voortvloeien uit amendementen die als volgt zijn verantwoord :

« Deze amendementen hebben als doel om zeer snel uitvoering te geven aan de beslissingen die met betrekking tot de begroting 2012 zijn genomen bij het tot stand komen van het regeerakkoord. Het is van uitzonderlijk belang dat de maatregelen die uiterlijk op 1 januari 2012 in werking moeten treden, ook effectief tegen die datum door het parlement zijn aangenomen. Daar zijn drie zeer goede redenen voor. Ten eerste een budgettaire : er dient over gewaakt dat de maatregelen ook in 2012 hun vooropgesteld rendement halen. Ten tweede is het belangrijk dat vooral internationaal het vertrouwen terug hersteld wordt in de Belgische financiële markt. Ten slotte is het ook voor de mensen belangrijk dat er zo snel mogelijk duidelijkheid komt over de maatregelen die zijn genomen » (*Parl. St.*, Senaat, 2011-2012, nr. 5-1408/4, p. 4).

Tijdens het onderzoek van die amendementen heeft de minister verklaard :

« 1° de belastingplichtige heeft de keuze per product;

2° het centraal aanspreekpunt - of hoe men die dienst of administratie ook wil noemen - zal alle inkomstengegevens verzamelen over inkomsten uit intresten en dividenden behalve die waarop een bronheffing van 4 % is gebeurd en voor zover ze de grens van 20 000 euro niet overschrijden;

3° iedereen die roerende voorheffing verschuldigd is op intresten of dividenden moet de nodige gegevens (zie lager) sturen naar het centraal aanspreekpunt; dit systeem zal in januari nog niet helemaal klaar zijn maar er wordt alles aan gedaan opdat de betrokken financiële instellingen zo vlug mogelijk operationeel zouden zijn;

4° het centraal aanspreekpunt zal de fiscale administratie alle gegevens ter beschikking stellen voor zover de betreffende bedragen de grens van 20 000 euro overschrijden;

5° wanneer de belastingplichtige om de terugvordering verzoekt van de aan de bron betaalde 4 % zal de fiscus de mogelijkheid hebben de desbetreffende gegevens op te vragen;

6° in alle andere gevallen is de gegevensuitwisseling niet nuttig want ofwel is het grensbedrag van 20 000 euro overschreden en in dat geval worden de gegevens automatisch meegedeeld (punt 4°), ofwel is het grensbedrag van 20 000 euro niet overschreden en in dat geval heeft de fiscus de mogelijkheid ingeval van verzoek tot terugvordering (punt 5°);

7° ingeval van vermoeden van fraude, kan de fiscale administratie altijd alle nuttige gegevens opvragen;

[...]

11° er is geen probleem van privacy voor iemand waarvan de totale roerende inkomsten het grensbedrag van 20 000 euro overschrijden;

[...]

13° de ‘ nodige informatie ’ waarvan sprake in het vierde lid van § 2 van artikel B-3 betreft alle informatie die nodig is om toepassing te kunnen maken van de belasting op bedragen boven 20 000 euro » (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-1952/010, pp. 27 en 28).

De amendementen (*ibid.*, DOC 53-1952/007, p. 17) werden aangenomen (*ibid.*, DOC 53-1952/010, p. 43).

B.5.4. De ernstige budgettaire moeilijkheden waarmee de wetgever wordt geconfronteerd, en de noodzaak om het vertrouwen in de Belgische financiële markt snel te

herstellen, kunnen verantwoorden dat maatregelen worden genomen die een onmiddellijke doeltreffendheid waarborgen, zoals de verhoging van de roerende voorheffing, de invoering van een bijkomende heffing en de controlemechanismen waarmee die maatregelen gepaard gaan. Hiermee heeft de wetgever niet op algemene wijze de roerende voorheffing wensen terug te brengen op het tarief van 25 pct. dat vóór 1984 gold, maar een heffing van 4 pct. willen invoeren die, rekening houdend met het tarief van de voorheffing dat voortaan 21 pct. bedraagt, alleen ertoe leidt een heffing van 25 pct. opnieuw in te voeren voor de belastingplichtigen die dividenden en interesten innen waarvan de waarde hoger ligt dan een aanzienlijk bedrag en alleen voor het deel van die inkomsten boven dat bedrag. Een dergelijke maatregel, die het mogelijk maakt de heffing van 21 pct. voor te behouden aan de verkrijgers van de minst hoge inkomsten, is niet denkbaar zonder die inkomsten in detail te kennen, ook, per hypothese, wanneer die lager liggen dan het bij de wet vastgestelde bedrag. Door het de belastingplichtige mogelijk te maken te kiezen tussen de betaling van de heffing wanneer hij zowel zijn identiteit als het gedetailleerde overzicht van zijn inkomsten wenst te verzwijgen, en de mogelijkheid, wanneer die lager liggen dan het bij de wet vastgestelde bedrag, aan die heffing te ontsnappen mits gegevens over die inkomsten worden meegedeeld via ofwel informatie die de schuldenaar van de voorheffing aan het « centraal aanspreekpunt » richt, ofwel de belastingaangifte, heeft de wetgever geen maatregel genomen die op onevenredige wijze afbreuk doet aan de rechten van de belastingplichtigen wier inkomsten lager liggen dan het bij de wet vastgestelde bedrag.

B.5.5. De bestreden maatregel leidt weliswaar ertoe dat de belastingplichtigen die inkomsten innen die reeds zijn onderworpen aan een voorheffing van 25 pct. en bijgevolg zijn vrijgesteld van de bijkomende heffing van 4 pct. krachtens het nieuwe artikel 174/1, § 1, vierde lid, van het WIB 1992, ertoe kunnen worden gebracht gegevens mee te delen over inkomsten waarvoor zij niet zijn onderworpen aan de bij de bestreden wet ingevoerde heffing. De wetgever vermocht het evenwel onbillijk te achten dat sommige belastingplichtigen, wanneer hun inkomsten lager liggen dan het bij de wet vastgestelde bedrag, aan de bijkomende heffing kunnen ontsnappen, om de eenvoudige reden dat sommige van hun inkomsten zouden kunnen worden onderworpen aan een roerende voorheffing van 25 pct. waardoor zij buiten de belastbare grondslag zouden vallen, terwijl andere belastingplichtigen die beschikken over gelijkwaardige inkomsten die aan een roerende voorheffing zijn onderworpen tegen een verschillend tarief, niet aan de heffing zouden kunnen ontsnappen.

B.5.6. De gegevens over de inkomsten van de belastingplichtigen die het « centraal aanspreekpunt » moet meedelen, op grond van artikel 174/1, § 2, vierde lid, aan de belastingadministratie die daarom verzoekt, zijn overigens beperkt tot de informatie « die nodig is voor de juiste toepassing van [artikel 174/1] », en tijdens de parlementaire voorbereiding is erop gewezen dat die bepaling op restrictieve wijze moest worden gelezen (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-1952/010, p. 23) en dat de belastingadministratie « niets kan opvragen als de [...] heffing van 4 pct. aan de bron is gebeurd » (*ibid.*, p. 26); in geval van een vermoeden van fraude zou het aan de belastingadministratie toekomen een beroep te doen op de procedure van opheffing van het bankgeheim (*ibid.*, DOC 53-1952/007, p. 17). Ten slotte, hoewel het in de bestreden bepalingen beoogde « centraal aanspreekpunt » een dienst van de Nationale Bank van België was die « [onafhankelijk] ten opzichte van de administratie » is (*ibid.*, DOC 53-1952/010, p. 25), is het, sinds de wijziging van artikel 174/1 bij de programmawet van 29 maart 2012, een dienst van de FOD Financiën los van de belastingadministraties (artikel 174/1, § 2, eerste lid). De wetgever heeft die diensten van elkaar willen scheiden om te voorkomen dat de artikelen 335 en 336 van het WIB 1992 zouden kunnen worden toegepast op de gegevens die door het « centraal aanspreekpunt » worden ingezameld (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-2081/006, pp. 13 en 14; *ibid.*, DOC 53-2081/016, p. 58).

B.5.7. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de nieuwe artikelen 174/1 en 313 van het WIB 1992 niet op onevenredige wijze afbreuk doen aan de rechten die worden gewaarborgd bij de grondwetsbepalingen die in de eerste twee middelen worden aangevoerd.

B.5.8. De combinatie van artikel 22 van de Grondwet met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens leidt niet tot een andere conclusie.

B.5.9. Zonder dat de gevolgen, voor het beroep, van de wijzigingsbepalingen van de programmawet van 27 december 2012 dienen te worden nagegaan, stelt het Hof vast dat de eerste twee middelen niet gegrond zijn.

Wat het derde middel betreft

B.6.1. Het nieuwe artikel 174/1 van het WIB 1992, ingevoegd bij artikel 28 van de bestreden wet, zou in strijd zijn met de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, in zoverre het van toepassing is op de dividenden en interesten van Belgische beursgenoteerde effecten, waarvan de schuldenaar van de roerende voorheffing (die krachtens het voormelde artikel 174/1 ertoe gehouden is de bijkomende heffing van 4 pct. te innen en de vereiste gegevens mee te delen aan het « centraal aanspreekpunt ») de emittent is van het effect (artikel 261, 1°, van het WIB 1992), die in de onmogelijkheid verkeert te weten op welke inkomsten die heffing moet worden ingehouden, de verkrijger van de inkomsten te identificeren en in elk geval te bepalen of diens inkomsten het bij de wet vastgestelde bedrag al dan niet zullen overschrijden; de verkrijgers van inkomsten zouden aldus worden gediscrimineerd naargelang ze al dan niet kunnen worden geïdentificeerd door de schuldenaar van de roerende voorheffing en naargelang zij op 1 januari van het jaar al dan niet weten of zij die heffing (en op welke inkomsten) al dan niet verschuldigd zullen zijn.

B.6.2. Zoals aangegeven in B.1.2 is artikel 174/1, § 2, van het WIB 1992 gewijzigd bij artikel 145 van de programmawet van 29 maart 2012. Die wijziging is als volgt verantwoord in de parlementaire voorbereiding :

« Er is gebleken dat de schuldenaar van de roerende voorheffing niet altijd beschikt over alle gegevens die aan het centraal aanspreekpunt moeten worden toegezonden. Wanneer een effect in de loop van het belastbaar tijdperk wordt overgedragen, is elke opeenvolgende houder belastbaar in verhouding tot de periode waarin hij houder ervan is geweest. De schuldenaar van de roerende voorheffing echter houdt die voorheffing pas in op het ogenblik van de toekenning of betaalbaarstelling van het inkomen. Op dat ogenblik kent hij enkel de laatste houder van het effect maar niet de identiteit van de opeenvolgende houders. De uitbetalende instantie daarentegen beschikt wel over deze gegevens, en dit ten laatste op het ogenblik van de betaling of toekenning van de inkomsten. Derhalve komt het deze instantie toe om de gegevens aan het centraal aanspreekpunt toe te zenden. Wat de effecten op naam betreft, blijven de schuldenaars van de voorheffing ook schuldenaar van de bijkomende heffing omdat zij de identiteit van de verkrijgers kennen » (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-2081/006, p. 13).

B.6.3. Ten gevolge van die wijziging waartegen de verzoekende partij geen beroep tot vernietiging heeft ingesteld en waarop noch artikel 86 van de programmawet van 22 juni 2012, noch artikel 81 van de programmawet van 27 december 2012, die het voormelde

artikel 174/1, § 2, eveneens hebben gewijzigd, zijn teruggekomen, en ermee rekening houdend dat de oorspronkelijke bepalingen - die van toepassing zijn op de vanaf 1 januari 2012 toegekende of betaalbaar gestelde inkomsten (artikel 38 van de bestreden wet) - en de nieuwe bepalingen - die in werking treden vanaf het aanslagjaar 2013 (artikel 153, vierde lid, van de programmawet van 29 maart 2012) - als gevolg van de datum van inwerkingtreding ervan betrekking hebben op dezelfde inkomsten, is het middel, dat overigens steunt op een kritiek waaraan de voormelde wet van 22 juni 2012 wil tegemoetkomen, zonder voorwerp geworden.

Wat het vierde middel betreft

B.7.1. Het nieuwe artikel 174/1 van het WIB 1992, ingevoegd bij artikel 28 van de bestreden wet, en artikel 38 ervan zouden in strijd zijn met de artikelen 10 en 172 van de Grondwet en met artikel 63 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) in zoverre zij de vanaf 1 januari 2012 toegekende of betaalbaar gestelde inkomsten en niet alleen de vanaf die datum verlopen interesten onderwerpen aan de roerende voorheffing en, in voorkomend geval, aan de bijkomende heffing.

B.7.2. Artikel 38 van de bestreden wet bepaalt :

« Deze afdeling is van toepassing op de inkomsten toegekend of betaalbaar gesteld vanaf 1 januari 2012 ».

B.7.3. Een eerste verschil in behandeling zou aldus zijn ingevoerd tussen de koper en de verkoper van een effect in zoverre de koper, verkrijger van een roerend inkomen bedoeld bij de wet, ertoe zal zijn gehouden de roerende voorheffing van 21 pct. en in voorkomend geval de bijkomende heffing van 4 pct. op de inkomsten die hij in 2012 zal innen, te betalen, terwijl hij het effect eerder zou hebben gekocht waarbij hij aan de verkoper een evenredig deel van interesten zou hebben afgestaan (deel dat overeenstemt met de interesten betreffende de periode tussen de eerste vervalldag en het ogenblik van de verkoop) onder aftrek van een bedrag dat overeenstemt met de roerende voorheffing die op die som verschuldigd zal zijn en, per hypothese, zal zijn berekend tegen het tarief van 15 pct.; dat verschil in behandeling zou groter zijn wanneer het gaat om buitenlandse obligaties, aangezien de verkoper,

overeenkomstig artikel 267 van het WIB 1992, ontsnapt aan de roerende voorheffing op het evenredig deel van interesten dat de koper hem betaalt, hetgeen bovendien een belemmering zou vormen die in strijd is met het voormelde artikel 63 van het VWEU en met het vrije verkeer van kapitaal.

Een tweede verschil in behandeling zou worden ingevoerd onder verkrijgers van interesten naargelang die al dan niet het voorwerp uitmaken van een kapitalisatie en van een betaling na 1 januari 2012 : in het eerste geval zullen de roerende voorheffing van 21 pct. en in voorkomend geval de bijkomende heffing van 4 pct. worden berekend op het volledige bedrag van de gekapitaliseerde interesten, terwijl in het tweede geval alleen de na die datum nog te vervallen coupons het voorwerp van die heffingen zullen uitmaken. Dat verschil in behandeling, dat voortvloeit uit het feit dat de bestreden bepaling zou zijn aangenomen « met schending van de regel van de belasting ‘ *pro rata temporis* ’ vervat in artikel 19, § 2, van het WIB 1992 », zou groter zijn wanneer het kapitalisatie-effect op de secundaire markt is gekocht en de koper aan de verkoper, zoals in het geval van het eerste aangeklaagde verschil in behandeling, een evenredig deel van verlopen interesten betaalt onder aftrek van de proportioneel berekende roerende voorheffing.

B.7.4. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partij, om te doen blijken van een belang bij het middel, moet aantonen dat zij in 2011 effecten heeft gekocht waarvan de verkoopprijs de verlopen of gekapitaliseerde interest inhield.

Aangezien de verzoekende partij deed blijken van het belang dat vereist is bij de vernietiging van de bestreden bepaling, is het niet noodzakelijk dat zij daarnaast doet blijken van een belang bij dat middel.

B.7.5. De regel van de belasting « *pro rata temporis* » die de verzoekende partij aanvoert, is een wetskrachtige regel waarop de wetgever kan terugkomen om de in B.5.4 aangegeven redenen. De belastingschuld inzake roerende voorheffing ontstaat overigens definitief op de datum van toekenning of betaalbaarstelling van de inkomsten waarop de roerende voorheffing verschuldigd is.

B.7.6. De wetgever, die geconfronteerd is met de budgettaire moeilijkheden en met de noodzaak om het vertrouwen in de Belgische financiële markt snel te herstellen, zoals aangegeven in B.5.4, vermocht ervan uit te gaan dat alle vanaf 1 januari 2012 toegekende of betaalbaar gestelde inkomsten het voorwerp konden uitmaken van de bestreden heffingen, zonder rekening te houden met de overeenkomsten inzake de verdeling van de fiscale lasten die voordien tussen kopers en verkopers konden zijn gesloten. Die overeenkomsten konden worden gesloten rekening houdend met, zoals de Ministerraad aangeeft, het bevrijdende karakter dat, vóór de opheffing ervan bij de bestreden wet, de roerende voorheffing genoot en met de ontstentenis van een verplichting om de betrokken inkomsten in de belastingaangifte te vermelden, opnieuw ingevoerd bij die wet. Dat is niet meer het geval door de werking van de bestreden wet en de wetgever vermocht die beleidsverandering noodzakelijk en verantwoord te achten in het licht van de moeilijkheden waarmee hij werd geconfronteerd. De twee aangeklaagde verschillen in behandeling zijn overigens inherent aan elke wijziging van de regels met betrekking tot die heffingen, terwijl het tweede inherent is aan de kenmerken van de effecten waarvan de interesten worden gekapitaliseerd. Bovendien zou de inaanmerkingneming van een andere datum van inwerkingtreding die bijvoorbeeld zou afhangen van de datum waarop de transacties met betrekking tot de bij het eerste verschil in behandeling betrokken effecten hebben plaatsgehad, verschillen in behandeling invoeren die de wetgever discriminerend of in strijd met het door hem nagestreefde doel vermocht te achten.

B.7.7. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, bestond het tweede aspect van het eerste door haar aangeklaagde verschil in behandeling tussen kopers van buitenlandse obligaties en kopers van Belgische obligaties vóór de inwerkingtreding van de bestreden bepalingen; die laatste wijzigen de situatie van de betrokkenen in zoverre zij de in het geding zijnde inkomsten onderwerpen aan een hogere heffing, maar die verhoging kan om de in B.5.3 en B.5.4 aangegeven motieven worden aanvaard. Voor het overige vloeit dat aspect van het verschil in behandeling niet voort uit de bestreden bepalingen.

B.7.8. De bestreden maatregel kan overigens niet onevenredig worden geacht, aangezien artikel 19, § 2, van het WIB 1992 zal worden toegepast bij de berekening van de door de belastingplichtige verschuldigde belasting en de belastingplichtige in voorkomend geval bij die gelegenheid de terugbetaling van het teveel geïnde bedrag zal kunnen verkrijgen.

B.7.9. De combinatie van de aangevoerde grondwetsbepalingen met artikel 63 van het VWEU leidt niet tot een andere conclusie.

B.7.10. Het vierde middel is niet gegrond.

Wat het vijfde middel betreft

B.8.1. De nieuwe artikelen 171, 174/1 en 269 van het WIB 1992, respectievelijk gewijzigd, ingevoegd en gewijzigd bij de artikelen 27, 28 en 29 van de bestreden wet, zouden in strijd zijn met de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, in zoverre zij voorzien in een identieke behandeling van de effecten en dividenden met fiscale voordelen en de gewone effecten en dividenden, wanneer zij zijn onderworpen aan de bijkomende heffing, zonder rekening te houden met de vennootschapsbelasting die reeds de dividenden treft. Een en ander zou ertoe leiden de oprichting van ondernemingen in België af te remmen, gelet op het marginale tarief van de personenbelasting voor de bedrijfsleiders van kmo's die dergelijke dividenden innen, en een belasting op het kapitaal in te voeren, rekening houdend met het huidige zwakke rendement van de obligaties.

B.8.2. Artikel 171 van het WIB 1992 bepaalt de inkomsten die zijn onderworpen aan de roerende voorheffing en de tarieven ervan die op die inkomsten van toepassing zijn.

Artikel 269 van het WIB 1992 stelt de aanslagvoeten van de verschillende daarin bepaalde inkomsten vast.

B.8.3. Zoals de Ministerraad opmerkt, treft de bestreden wet de dividenden met fiscale voordelen alleen wanneer ze het voorwerp uitmaken van een roerende voorheffing van 21 pct. en wanneer de roerende inkomsten van de verkrijger hoger liggen dan het bij de wet vastgestelde bedrag, hetgeen relevant is in het licht van de wil van de wetgever om de bijkomende heffing op te leggen aan de belastingplichtigen wier draagkracht het hoogst is. Het middel komt in hoofdzaak erop neer de bestreden bepalingen te verwijten voor een bepaald aantal categorieën van de hoogste inkomsten de gunstige fiscale regeling te beperken die de wetgever vroeger aan de verkrijgers ervan had toegekend. Zonder dat dient te worden onderzocht of dergelijke maatregelen de oprichting van ondernemingen in België

daadwerkelijk kan afremmen, kan, om de in B.5.3 en B.5.4 aangegeven motieven, worden aangenomen dat de wetgever, gelet op de sindsdien vastgestelde ontwikkeling en de prioriteiten die voortaan gelden, het nodig heeft geacht terug te komen op bepaalde keuzes die hij in het verleden had gemaakt.

Voor het overige kan hem niet worden verweten maatregelen te nemen die ertoe leiden het rendement van het kapitaal te beperken wanneer dat rendement zelf is beperkt vanwege de economische en financiële situatie. Ten slotte kan de omstandigheid dat de dividenden overigens zijn onderworpen aan de vennootschapsbelasting, de maatregel niet discriminerend maken, aangezien de vennootschappen net als de natuurlijke personen aan de belasting zijn onderworpen, waarbij de regels voor de enen en de anderen bovendien wezenlijk verschillend zijn.

B.8.4. Het vijfde middel is niet gegrond.

Wat het zesde middel betreft

B.9.1. Artikel 534 van het WIB 1992, ingevoegd bij artikel 37 van de bestreden wet, zou in strijd zijn met de artikelen 10 en 172 van de Grondwet en met de artikelen 63 en 107 van het VWEU, in zoverre het de staatsbons die zijn uitgegeven gedurende de periode van 24 november 2011 tot 2 december 2011 en waarop tijdens diezelfde periode is ingeschreven, onderwerpt aan een afwijkende fiscale regeling : de verkrijgers van andere inkomsten zouden worden gediscrimineerd, aangezien de inkomsten uit de voormelde staatsbons krachtens de bestreden bepaling zijn onderworpen aan de personenbelasting en aan de roerende voorheffing tegen het tarief van 15 pct. (artikel 534, eerste lid), zijn vrijgesteld van de bijkomende heffing van 4 pct. en niet in aanmerking worden genomen om te bepalen of het bedrag van de inkomsten waarboven die heffing verschuldigd is, het bij de wet vastgestelde bedrag al dan niet overschrijdt (artikel 534, tweede lid).

B.9.2. In tegenstelling tot wat de Ministerraad aanvoert, blijkt uit de argumentatie van de verzoekende partij dat zij het verschil in behandeling in het geding brengt dat de bestreden

bepalingen invoeren tussen de belastingplichtigen die hebben ingeschreven op de in artikel 534 van het WIB 1992 bedoelde staatsbons en diegenen die daar niet op hebben ingeschreven, waarbij alleen de eerstgenoemden de gunstige fiscale behandeling genieten die is toegekend aan de verkrijgers van de inkomsten van die staatsbons.

B.9.3. De fiscale regeling voor die staatsbons is uitgebreid becommentarieerd tijdens de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet.

Het amendement dat die maatregel heeft ingevoegd in het wetsontwerp, werd als volgt verantwoord :

« Deze uitzonderlijke maatregel is verantwoord omwille van de zeer uitzonderlijke situatie waarin België zich op dat ogenblik bevond. Mede omwille van de crisis rond de Euro liep de rente op de Belgische schuld enorm op. De rente van de 5-jarige OLO met vervaldag 28 september 2016 bedroeg op 16 november 2011 bij het vastleggen van de coupon van de Staatsbon 4,32 pct. Bij de start van de inschrijvingsperiode was die rente al opgelopen tot 5,41 pct. om zijn top te bereiken op 5,52 pct. Ander staatspapier flirtte toen al met de 6 pct.-grens. Op dat ogenblik stonden we op de rand van een vernietigende speculatie tegen de Belgische overheidsschuld. De sterk toegenomen rente zou ook een budgettaire ontsporing in gang zetten die, gelet op de al moeilijke economische en budgettaire toestand, ten stelligste moest worden vermeden. Daarbovenop kwam de onzekerheid over het fiscaal regime van de uitgifte aangezien bij de regeringsonderhandeling de plannen voor een tariefverhoging van de roerende voorheffing duidelijk werden.

Om die redenen was het van uitzonderlijk belang voor het land om de ontsporende situatie een halt toe te roepen, terug vertrouwen te scheppen en financiële stabiliteit te brengen. Dit kon door een duidelijke oproep van de toenmalige ontslagnemende eerste minister aan de bevolking om het land te ondersteunen door massaal in te tekenen op de gelanceerde staatsbon en door een duidelijk engagement van de onderhandelende partijen om de uitgiftevoorwaarden, inclusief het fiscaal stelsel, van de gelanceerde staatsbon te honoreren. Deze uitzonderlijke maatregel heeft zijn doel effectief bereikt. Bij het einde van de inschrijvingsperiode, op 2 december 2011, was de rente van de voormelde OLO gezakt tot 4,01 pct. en op 5 december 2011 stond die nog 3,71 pct. » (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-1952/004, pp. 23 en 24).

Evenzo heeft de minister op de vergadering van de Senaatscommissie verklaard :

« [De] maatregel [is] wel degelijk een eenmalige maatregel [...]. Hij werd trouwens als dusdanig voorgesteld in de regeringsverklaring. Een aantal grondwetspecialisten verklaarden op dat vlak dat de Belgische Staat, die vervaarlijk afstevende op een rente van 6 %, gegronde redenen had om te denken dat er veel afhing van het succes van die operatie. Dat rechtvaardigt ruimschoots de beslissing van de regering om eenmalig een lage fiscaliteit te behouden op dat product. Hij meent dat, als de regering daarentegen had beslist om de

fiscaliteit op dat product te verhogen, dit de burgers op zijn minst ontgoocheld zou hebben. Heel wat mensen hebben trouwens dat product gekocht op een ogenblik dat er weliswaar een verhoging van de roerende voorheffing werd aangekondigd, maar men nog terecht kon denken dat dit niet op dit product van toepassing zou zijn. De situatie was uitzonderlijk.

Het debat over de manier waarop burgers in de toekomst kunnen deelnemen aan de financiering van de overheidsschuld via hun spaargeld zal eerlang binnen deze commissie worden gevoerd.

Het staat vast dat men niet alleen de fiscaliteit kan managen maar dat dit ook mogelijk is voor de prijssetting. Economisch gesproken hadden we allicht hetzelfde resultaat kunnen behalen indien de burger op voorhand verwittigd was van het feit dat de roerende voorheffing op de staatsbon hoger zou worden, maar de prijs van de kasbon laag zou worden gehouden om de stijging van de voorheffing te compenseren. Voor deze optie werd niet gekozen, ook al was het mogelijk geweest.

Dit bewijst dat de oplossing om de staatsbons aantrekkelijk te maken niet alleen via de fiscaliteit kan worden bewerkstelligd, maar ook via de prijssetting van het product » (*Parl. St.*, Senaat, 2011-2012, nr. 5-1408/4, p. 13).

B.9.4. Die elementen, samen met de noodzaak waarnaar in B.5.4 wordt verwezen om snel doeltreffende maatregelen te nemen, verantwoorden redelijkerwijze het door de verzoekende partij aangeklaagde verschil in behandeling.

B.9.5. In zijn advies heeft de Raad van State aangegeven :

« 2. [...]

Er kan weinig twijfel over bestaan dat een regeling als de voorgestelde, die in een voordeliger fiscale behandeling voorziet van belastingplichtigen naar Belgisch recht die Belgisch overheidspapier aanhouden - en dus belastingplichtigen ontmoedigt om in overheidspapier van andere lidstaten te beleggen - een beperking vormt van het vrije verkeer van kapitaal.

In een arrest van 7 april 2011 heeft het Hof van Justitie immers vastgesteld dat een Portugese fiscale regularisatieregeling, die inhield dat belastingplichtigen die waardepapier van de Portugese Staat bezaten, anders dan belastingplichtigen die staatspapier van andere lidstaten bezaten, voor de in de nationale regeling voorziene fiscale voorkeursbehandeling in aanmerking konden komen, een 'in beginsel verboden beperking van het vrije verkeer van kapitaal vormt' (HvJ 7 april 2011, C-20/09, Commissie v. Portugal, § 57). Volgens het Hof voorzag de betrokken regularisatieregeling, die er *grosso modo* op neerkwam dat belastingplichtigen die in vreemd staatspapier hadden belegd een tarief konden genieten van 5 %, terwijl belastingplichtigen die in Portugees staatspapier hadden belegd onderworpen werden aan een verlaagd tarief van 2,5 %, 'in een verschillende behandeling naargelang

belastingplichtigen door de Portugese Staat dan wel door andere lidstaten uitgegeven waardepapier bezaten, waarbij laatstgenoemde categorie van belastingplichtigen ongunstiger werd behandeld. Een dergelijk verschil in behandeling kan bijgevolg belastingplichtigen ontmoedigen in door andere lidstaten uitgegeven staatspapier te beleggen of dergelijk staatspapier aan te houden ' (*Ibidem*, § 56).

3. Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk geoordeeld dat het vrije verkeer van kapitaal slechts door een nationale regeling kan worden beperkt op voorwaarde dat deze regeling wordt gerechtvaardigd door een van de in artikel 65, lid 1 VWEU genoemde redenen of door dwingende redenen van algemeen belang in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, (HvJ 4 juni 2002, C-367/98, Commissie v. Portugal, § 49; HvJ 1 juli 2010, C-233/09, Dijkman, § 49; HvJ 7 april 2011, C-20/09, Commissie v. Portugal, § 59) waarbij een zuiver economische doelstelling in geen geval een beperking van een door het VWEU gewaarborgde fundamentele vrijheid kan rechtvaardigen en dus ook geen geldige rechtvaardigingsgrond kan uitmaken om het vrije verkeer van kapitaal te beperken (HvJ 7 april 2011, C-20/09, Commissie v. Portugal, § 65).

Bovendien moet de betrokken nationale regeling, wil zij gerechtvaardigd zijn, geschikt zijn om de verwezenlijking van het gestelde doel te waarborgen en mag zij niet verder gaan dan wat noodzakelijk is om dat doel te bereiken, dit teneinde aan het evenredigheids criterium te voldoen (HvJ 4 juni 2002, C-367/98, Commissie v. Portugal, § 49) » (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-1952/013, pp. 13 en 14).

B.9.6. In antwoord op dat advies heeft de minister erop gewezen :

« Er staat [...] nergens te lezen dat de verlaagde roerende voorheffing voor staatsbons, waarvoor is ingetekend tussen 24 november en 2 december 2011, beperkt wordt tot Belgische staatsbons. Er is met andere woorden een gelijke behandeling voor staatsbons van andere landen van de Europese Unie, en zelfs van landen daarbuiten. Geen enkele Europese regelgeving ter zake wordt geschonden door de formulering van het wetsontwerp, noch in het dispositief noch in de verantwoording bij de amendementen van de meerderheid is een beperking tot Belgische staatsbons opgelegd » (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-1952/015, p. 5).

B.9.7. Aangezien de eurocrisis heeft geleid tot een stijging van de Belgische schuldenlast, kan worden aangenomen dat de verhoging van de rentevoeten van de interesten die moeten worden toegekend om die schuld te financieren, een dwingende reden van algemeen belang vormt zoals die welke in B.9.3 en B.9.4 worden aangehaald. De afwijkende regeling voor de betrokken staatsbons streeft geen louter economisch doel na, vermits zij ertoe strekt bij te dragen tot het herstel van het financiële evenwicht van de Staat, waardoor zij zich onderscheidt van de effecten die op de Belgische markt worden gebracht door andere emittenten die een privébelang nastreven en zich niet bevinden in een vergelijkbare

schuldsituatie. De fiscale stimulans waarin die regeling voorziet, is specifiek bedoeld om het met de maatregel nagestreefde doel te waarborgen, vermits die de intekenaars van die effecten ertoe brengt aan de Staat een lening toe te kennen tegen een tarief dat voordeliger is dan de tarieven van de markt, waarnaar in B.9.3 is verwezen; die stimulans is voor het overige niet onevenredig, aangezien die vergelijkbaar is met de fiscale stimulansen die zijn toegekend voor andere spaarproducten en aangezien het tarief van de voorheffing van 15 pct. waaraan die is onderworpen, tot de inwerkingtreding van de bestreden wet het tarief was dat algemeen van toepassing was op de roerende inkomsten.

B.9.8. De combinatie van de aangevoerde grondwetsbepalingen met de artikelen 63 en 107 van het VWEU leidt niet tot een andere conclusie.

B.9.9. Het zesde middel is niet gegrond.

Wat het zevende middel betreft

B.10.1. De artikelen 171, 3° *quinquies*, 174/1, § 1, vierde lid, en 269, eerste lid, 5°, van het WIB 1992, respectievelijk gewijzigd, ingevoegd en gewijzigd bij de artikelen 27, 28 en 29 van de bestreden wet, zouden in strijd zijn met de artikelen 10 en 172 van de Grondwet en met de artikelen 56 en 63 van het VWEU, in zoverre zij een verschil in behandeling invoeren onder verkrijgers van roerende inkomsten naargelang die inkomsten al dan niet voortkomen uit spaardeposito's : de bestreden bepalingen onderwerpen het niet-vrijgestelde deel van de inkomsten uit die spaardeposito's bij alleen de Belgische banken immers aan een heffing van 15 pct. die niet wordt verhoogd in tegenstelling tot die welke de andere bij de bestreden wet bedoelde inkomsten treffen. De Europese Commissie heeft voor het Hof van Justitie van de Europese Unie echter een procedure wegens niet-nakoming tegen België (C-383/10) ingesteld omdat het vrijgestelde deel van de inkomsten uit spaardeposito's in strijd zou zijn met de artikelen 56 en 63 van het VWEU, zodat de situatie die daaruit voortvloeide, door de bestreden bepaling wordt verergerd.

B.10.2. De artikelen 171, 3°*quinquies*, en 269, eerste lid, 5°, van het WIB 1992 onderwerpen de inkomsten met betrekking tot de spaardeposito's boven de bij artikel 21, 5°, van hetzelfde Wetboek vastgestelde grens aan een voorheffing van 15 pct., waarbij die onder die grens, krachtens dezelfde bepaling, van die heffing zijn vrijgesteld.

B.10.3. Tijdens de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet is gewezen op de vrees dat de vrijstelling van de heffing toegekend aan de inkomsten uit spaardeposito's belastingplichtigen ertoe zou brengen een zaak voor het Hof aanhangig te maken; het amendement dat is ingediend om die vrees weg te nemen, werd verworpen (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-1952/007, pp. 1 en 2, en DOC 53-1952/010, p. 42).

B.10.4. België is voor het Hof van Justitie van de Europese Unie gedagvaard door de Europese Commissie (C-383/10) omdat België, door een regeling in te voeren en te handhaven volgens welke de door niet-ingezeten banken uitbetaalde interesten op discriminatoire wijze worden belast doordat een belastingvrijstelling uitsluitend voor door Belgische banken uitbetaalde interesten wordt toegepast, de verplichtingen niet zou zijn nagekomen die op hem rusten krachtens de bepalingen van de artikelen 56 en 63 van het VWEU en de artikelen 36 en 41 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte.

B.10.5. Het onderzoek van het middel veronderstelt dat de vraag wordt beslecht of de gunstige fiscale regeling voor de door de Belgische banken uitbetaalde interesten, zowel voor het deel ervan dat belastingvrij is als voor datgene dat tegen een gunstig tarief wordt belast, aanvaardbaar is in het licht van de in B.10.1 beoogde bepalingen van het recht van de Europese Unie.

Alvorens het onderzoek van het middel voort te zetten, dient bijgevolg, met toepassing van artikel 267, eerste alinea, a) en b), in samenhang gelezen met artikel 288, eerste alinea, van het VWEU, aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag te worden gesteld.

Wat het achtste middel betreft

B.11.1. Artikel 174/1 van het WIB 1992 en, daarmee samenhangend, artikel 313 van hetzelfde Wetboek, respectievelijk ingevoegd en vervangen bij de artikelen 28 en 33 van de bestreden wet, zouden in strijd zijn met de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, in zoverre de bijkomende heffing van 4 pct. waarin artikel 174/1 voorziet, alleen van toepassing is op de belastingplichtigen die zijn onderworpen aan de personenbelasting, met uitsluiting van diegenen die zijn onderworpen aan de rechtspersonenbelasting en aan de belasting van de niet-inwoners (natuurlijke personen).

B.11.2. Zoals de Ministerraad aangeeft, beantwoorden de personenbelasting, de rechtspersonenbelasting en de belasting van de niet-inwoners aan regels die in talrijke opzichten verschillend zijn, zoals de mogelijkheid, bepaald in artikel 171 van het WIB 1992, voor uitsluitend de natuurlijke personen, om de roerende inkomsten samen te voegen, of om roerende inkomsten die niet als dusdanig worden gekwalificeerd voor de natuurlijke personen in aanmerking te nemen als inkomsten van de rechtspersonen (artikel 21, 5°, 6° en 10°, van hetzelfde Wetboek), of de definitie van de grondslag van de belasting, of nog, de regels inzake de belasting van de roerende inkomsten van buitenlandse oorsprong en van Belgische oorsprong van de natuurlijke personen niet-inwoners (artikel 230 van het WIB 1992).

Hieruit vloeit voort dat die verschillende categorieën van belastingplichtigen zich in wezenlijk verschillende situaties bevinden die het niet mogelijk maken de verschillende regels waaraan zij zijn onderworpen ten aanzien van de bij de bestreden wet ingevoerde bijkomende heffing, als discriminatoir te beschouwen.

B.11.3. Het achtste middel is niet gegrond.

Wat het negende middel betreft

B.12.1. Artikel 313 van het WIB 1992, vervangen bij artikel 33 van de bestreden wet, zou in strijd zijn met de artikelen 10 en 172 van de Grondwet in zoverre het een verschil in

behandeling zou invoeren tussen, enerzijds, de verkrijgers van inkomsten van Belgische oorsprong en van inkomsten van buitenlandse oorsprong ontvangen in België, die, wanneer die inkomsten niet zijn onderworpen aan de bijkomende heffing van 4 pct. bedoeld in artikel 174/1 van het WIB 1992, die inkomsten moeten vermelden in hun belastingaangifte en hierdoor de opcentiemen van de agglomeraties en de gemeenten bepaald in artikel 465 van het WIB 1992, gewijzigd bij artikel 35 van de bestreden wet, moeten betalen en, anderzijds, de verkrijgers van inkomsten van buitenlandse oorsprong ontvangen in het buitenland die, krachtens artikel 466, tweede lid, van hetzelfde Wetboek, van die aanvullende belastingen zijn vrijgesteld wanneer die inkomsten worden aangegeven in de personenbelasting doordat zij in het buitenland zijn geïnd.

B.12.2. Artikel 465, gewijzigd bij artikel 35 van de bestreden wet, en artikel 466 van het WIB 1992 bepaalden, vóór de wijziging van artikel 466 bij de wet van 13 december 2012 houdende fiscale en financiële bepalingen :

« Art. 465. In afwijking van artikel 464, mogen de agglomeraties en de gemeenten een aanvullende belasting vestigen op de personenbelasting met uitzondering van de heffing bedoeld in artikel 174/1.

Art. 466. De aanvullende gemeentebelasting op de personenbelasting en de aanvullende agglomeratiebelasting op de personenbelasting worden berekend op de rijksbelasting, dit wil zeggen op de personenbelasting vastgesteld :

- voor verrekening van de in de artikelen 134, § 3, en 156*bis*, bedoelde belastingkredieten, van de in de artikelen 157 tot 168 en 175 tot 177 bedoelde voorafbetalingen en van de voorheffingen, het forfaitair gedeelte van buitenlandse belasting en de belastingkredieten bedoeld in de artikelen 277 tot 296;

- voor de toepassing van de in de artikelen 157 tot 168 vermelde vermeerderingen, van de in de artikelen 175 tot 177 vermelde bonificatie en van de belastingverhogingen vermeld in artikel 444.

Het overeenkomstig het eerste lid vastgestelde bedrag wordt evenwel verminderd met het gedeelte van de belasting dat betrekking heeft op de roerende inkomsten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2° :

- die voortkomen uit beleggingen en investeringen gedaan in een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte;

- die worden geïnd of ontvangen in het buitenland zonder de tussenkomst van een in België gevestigde tussenpersoon;

- die geen beroeps karakter hebben;

- en die ingevolge artikel 171 werkelijk afzonderlijk worden belast ».

B.12.3. Artikel 465 van het WIB 1992 is gewijzigd bij artikel 35 van de bestreden wet teneinde de gemeenten en agglomeraties te verbieden aanvullende belastingen te vestigen op de bijkomende heffing van 4 pct. (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-1952/004, p. 22) en de minister heeft daarnaast erop gewezen dat « de gemeentes sowieso geen belasting [kunnen] heffen op intresten en dividenden » (*ibid.*, DOC 53-1952/010, p. 28). Toch is het zo dat de in het geding zijnde inkomsten, wanneer daarop geen bijkomende heffing wordt toegepast, bijgevolg worden vermeld in de belastingaangifte en dat daarmee rekening wordt gehouden voor de berekening van die aanvullende belastingen.

B.12.4. Artikel 34 van de voormelde wet van 13 december 2012 bepaalt echter :

« Artikel 466, tweede lid, van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 14 april 2011, wordt vervangen als volgt :

‘ Het overeenkomstig het eerste lid vastgestelde bedrag wordt evenwel verminderd met het gedeelte van de belasting dat betrekking heeft op de roerende inkomsten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, die geen beroepskarakter hebben. ’ ».

Die bepaling is tijdens de parlementaire voorbereiding als volgt verantwoord :

« Het arrest van 1 juli 2010 gewezen door het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak DIJKMAN–LAVALEIJE oordeelde dat het discriminerend was dat de dividenden en interesten van buitenlandse oorsprong ontvangen zonder de tussenkomst van een Belgisch tussenpersoon moesten worden vermeld in de aangifte in de personenbelasting en hierdoor aanvullende gemeentebelastingen moesten ondergaan, terwijl diezelfde roerende inkomsten ontvangen door de tussenkomst van een Belgisch tussenpersoon deze niet moesten ondergaan aangezien ze dan van het voordeel van de roerende voorheffing genoten die nog een bevrijdend karakter had. De wet van 14 april 2011 houdende diverse bepalingen heeft dit arrest uitgevoerd door voor de toepassing van deze aanvullende belasting de betrokken inkomsten die voortkomen uit beleggingen en investeringen gedaan in een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte uit te sluiten. In dat geval blijven dezelfde inkomsten van Belgische oorsprong de aanvullende belasting ondergaan.

De nieuwe voorgestelde wijziging stelt een einde aan deze discriminaties tussen de dividenden en interesten naargelang hun Belgische of buitenlandse oorsprong inzake aanvullende gemeentebelasting en agglomeratiebelasting in de personenbelasting.

Die uitsluiting van de dividenden en interesten uit de toepassing van de aanvullende belasting bereidt bovendien de nieuwe verdeling van de bevoegdheden tussen de Federale Staat en de gewesten inzake de personenbelasting voor, zoals ze voortvloeit uit het gouvernementeel akkoord houdende de hervorming van de financieringswet.

Op het moment van de berekening van het bedrag van de gemeentelijke opcentiemen en agglomeratiebelasting, zal er voortaan geen rekening gehouden worden met het gedeelte van de belasting dat betrekking heeft op het geheel van de roerende inkomsten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, WIB 92, waarvoor er geen toepassing van artikel 37, WIB 92 wordt gemaakt.

Deze nieuwe bepaling zal van toepassing zijn op de berekening van de personenbelasting met betrekking tot de inkomsten verkregen vanaf 1 januari 2012, namelijk op de berekening gemaakt op basis van de aangifte in de personenbelasting met betrekking tot het aanslagjaar 2013 » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2458/001, pp. 17 en 18).

B.12.5. Ten gevolge van die wijziging, waarop de programmawet van 27 december 2012 niet is teruggekomen, en ermee rekening houdend dat de oorspronkelijke bepalingen - die van toepassing zijn op de vanaf 1 januari 2012 toegekende of betaalbaar gestelde inkomsten (artikel 38 van de bestreden wet van 28 december 2011) - en de nieuwe bepalingen - die in werking treden vanaf het aanslagjaar 2013 (artikel 39, achtste lid, van de voormelde wet van 13 december 2012) - als gevolg van de datum van inwerkingtreding ervan betrekking hebben op dezelfde inkomsten, is het middel, dat overigens steunt op een kritiek waaraan de wijzigingswet tegemoetkomt, zonder voorwerp geworden.

Wat het tiende middel betreft

B.13. Het middel, dat eigen is aan de vordering tot schorsing, dient niet te worden onderzocht, aangezien het Hof zich erover heeft uitgesproken bij zijn arrest nr. 56/2012 van 19 april 2012.

Om die redenen,

het Hof

- verwerpt het beroep in zoverre het steunt op het eerste tot het zesde en het achtste tot het tiende middel;

- alvorens ten gronde uitspraak te doen over het zevende middel, stelt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag :

Moeten de artikelen 56 en 63 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en de artikelen 36 en 41 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een lidstaat niet toelaten een regeling in te voeren en te handhaven volgens welke door niet-ingezeten banken uitbetaalde interesten hoger worden belast doordat een belastingvrijstelling of een lager belastingtarief uitsluitend voor door Belgische banken uitbetaalde interesten wordt toegepast ?

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 21 februari 2013.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

F. Meersschaut

J.-P. Snappe